

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

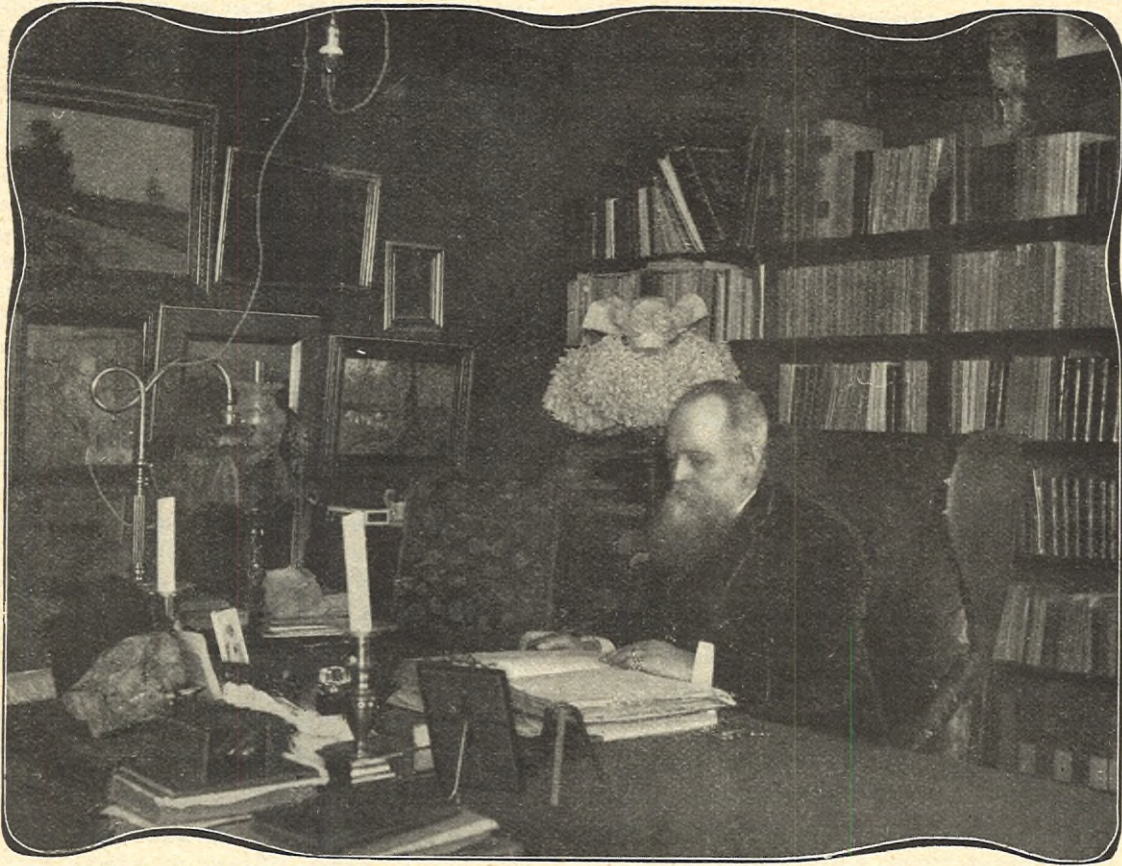
ILLUSTRERAD TIDNING

HOMMELN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET

LÖRDAGEN DEN 11 APRIL 1903.

N:R 15 (850).

WILHELM BERG I SITT ARBETSNUM.

WILHELM BERG.

DET FANNS en tid — och den ligger icke synnerligen långt tillbaka — då intelligenskulturen i alldeles särskild grad färgade lifvet i den stad, som blifvit de praktiska lifsintressenas förnämsta vårdarinna i vårt land. Det var under den tiden då Viktor Rydberg midt på blanka förmiddagen tog bondpermission från utrikespolitiken uppe på Handelstidningen och vandrade ut till Henriksberg för att skalda. Den berömda diktaren slog sig då gärna till ro i »röda mellanrummet», omgifven af alla de blommor, som kunde anskaffas, och insvept i bolmande cigarrök, rekvirerade en kokbok att distrahera sig med innan arbetslusten kom — och skref så flere af sina finaste dikter. Därefter intog han en bättre middag i sitt eget angenäma sällskap, hvarpå följde en promenad ut mellan de pittoreska gamla kåkarne i Majorna. Men så kom lusten efter kamratligt umgänge, kosan styrdes åter till det kära utvårdshuset vid Stigbergsliden och Singoallos skald fattade posten vid telefonen och ringde upp de bästa af vännerna, som kallades till fest. Oftast nådde kallelsen Bååth och Carl Larsson, Warburg och Wilhelm Berg. Och här i den intima kamratkretsen höll Rydberg gärna ett af sina fina och känsliga tal och tackade den ene eller den andre af vännerna för hans senaste arbete. Då hände det mer än en

gång att Rydberg använde tillfället att prisa den arkeologiska vetenskapens oegennyttiga autodidakt Wilhelm Berg för hans stora forskningskärlek och för den allvarliga sträfvan, som tog sig uttryck i hans betydande lifsvverk. Och Berg liksom de andra togo med glädje emot vännens erkännande, ty hos honom mötte den kunniges förståelse och i hans ord var själfullhet och värme. Här kändes blott den vänskap, som är ärlig och som vet att prisa med urskillnad; därför blir blicken så varm och tonen så äkta, då vännerna tälja om de gamla dagarne, de minnesrika aftnarne med Viktor Rydberg.

År ha gått och lifvets former ofta växlat. Rydberg är ej mer och vännerna ha skingrats åt skilda håll. Men några blefvo de gamla tomterna trogna och i deras krets vårdas traditionerna från Rydbergstiden, i deras lag råder den gamla goda andan och snille och smak föra där sin spira. Detta gäller i alldeles särskild grad om det Bergska hemmet, som blifvit en kär samlingsplats för allt hvad Göteborg äger bäst inom den konstnärliga och vetenskapliga världen. Med gammalvensk gästfrihet samlar Wilhelm Berg omkring sig vännerna af alla åldrar, vintertid i sitt hem i Göteborg, där det varma, manliga konstsinnet och den fintbildade kvinnliga smaken skapat ett litet intressant museum inom hemmets ram, under långa somrardagar på den naturskönt isolerade villan uppe vid Nol, det af en egendomlig medeltidsstämning omsusade

»Arla», där gästerna hellre ses komma än gå. När den traditionella Göteborgsdimman breder sig fuktig och tät öfver gatornas snömodd, då lysa kronorna ofta öfver gästerna i det Bergska hemmet, där festen är så ljus och glad; vill man då se husets herre, får man söka honom bland de dansande paren, Berg och Bååth och Callmänder, »gamla människorna» med ungdoms rika glöd. Men Carl Wilhelmsson sitter gärna högtidligt allvarlig i en vrå och tänker vackert om västkustfiskarna, medan Carl Olsson står och ser lyrisk ut framför en Liljeforsk räffamilj. Glädjen kan bli yster, festens toner höga, men i allt och öfver allt är stämning, grace och fint behag. Och åter går tanken till minnesrika dagar på »borgen» vid Nol. En märkelig snäcka af vikingaskeppets stämmningsfulla typ med det stora, fyrkantiga seglet fylldt af dagens sista vindfång glider ner öfver den breda Götälven, längs hvars stränder män gå i vattnet till upp under armarna och föra skäran genom de stora vasslanden. Solens kopparröda skifva glider ner mot bergskedjornas kammar på andra sidan dalgången och ett sista skimmer silar in genom de medeltida, färgade och blyinfattade rutorna. Då faller stillhet öfver salen och samhörighetskänslans varma stämning öfver allas sinnen; men då min blick träffar gråhårsmannen med de kraftiga dragen, börja minnena tvinna sin väf och fram träder bilden af herren till »Arla».

Den snart sextiofyraårige Wilhelm Berg är född på Visingsö, där fadern var jägmästare och intendent på Visingsborg. Efter ungdomsårens studietid kom han vid trettio års ålder till Göteborg, där han blef anställd som bokhållare vid Bergslagernas järnvägsbyrå. Det var vid denna tiden hans arkeologiska intresse först började göra sig gällande; med sin utomordentliga arbetsförmåga behöfde han icke lång tid att sätta sig in i det ämne, som tagit honom fången, och det dröjde icke länge, innan han genom föredrag och skriftställarskap på detta område gjorde sig fördelaktigt bemärkt. Under vintern med penan i handen, under sommaren med spaden i näfven arbetade han nu outröttligt vidare på den inslagna vägen. Det allmännare arkeologiska intresse, han sålunda lyckades väcka till lif inom samhället, satte honom efter hand i stånd att använda sommarmestern att gräfva upp slottsruiner och andra forntidslämningar inom skilda delar af länet, och på så sätt har han under årens lopp framålskat större delen af forntidens Bohuslän.

Wilhelm Bergs titel i det hvardagliga lifvet är byråchef. Som sådan sitter han dagligen från nio på morgonen till sex på eftermiddagen — med afdrag för ett par timmars middagsrast — på sitt kontor och gör siffror. Och han gör det med lif och lust: han har i många år varit sina kamraters allt i allom, ty han kalkylerar så utomordentligt

säkert, träffar alltid det rätta och behärskar därför byrån, praktisk som han är som få. En halftimme efter kontorstidens slut finner man honom som bibliotekarie i Slöjdföreningens skola och så har han hart när dagligen sammanträden i all världens kommittéer med kulturella och praktiska syften. Man frågar sig då ovillkorligen, när han fått tid till sitt rikliga forskningsarbete och sitt betydande skriftställarskap? Ty det är icke få arbeten och det är delvis mycket betydande sådana, som ha Wilhelm Berg till författare. Sin arkeologiskt-historiska författareverksamhet började han på sjuttitalet hufvudsakligen i »Svenska Fornminnesföreningens tidskrift» och i den af Bohus läns hushållningssällskap utgifna »Bidrag till kännedom om Göteborgs och Bohusläns fornminnen och historia». De s. k. verkstadsfynden från stenåldern funno en af sina första skildrare i vårt land i Wilhelm Berg, och han var äfven den förste, som i Sverige upptäckte de forntida-grafvar, som motsvara de danska brandpletterne. Bland hans kulturhistoriska arbeten lägger man särskildt märke till »Göteborgs stift mot slutet af 1700-talet», som trots det något afskräckande namnet visar sig vara ett särdeles intressant arbete, klartänkt och ofta medryckande i framställningen, samt »Göteborgs äldre teatrar», ett stort anlagd arbete af betydande kulturhistoriskt värde. Trenne band äro hittills utkomna af det till åtta å nio band beräknade verket; ytterligare två band äro färdiga från författarens hand, men utgifvandet är beroende af den privata offervillighet, utan hvilken det dyrbara verket icke kunnat framkomma. De arbeten, som framgått som resultat af hans arkeologiska undersökningar, äro naturligtvis de flesta, och vi finna bland dem särdeles intressanta skildringar af »Slottsruinen på Ragnhildsholmen» — det midt för det gamla Kongahälla belägna slottet, den enda från 1200-talet utgräfd slottsruin i Sverige, hvars fynd därför äfven uppställts som en särskild typsamling i statens historiska museum, — »Fynd från stenåldern på Hisingen», hvare verkstadsfynden behandlats, »Grafundersökningar» angående brandpletterne, de ingående undersökningarna af »Gamla Elfsborg» och ännu en hel rad af betydande arbeten. Under innevarande år utkommer en redogörelse för den sistlidne sommar företagna utgrävningen af gränsfästet Olofsborg. Heraldik, personhistoria och numismatik ha gjorts till föremål för behandling i flere arbeten, däribland en afhandling om »Göteborgs vapen», som fastslog stadens vapen och gaf grunden till dess sigill. På konstslöjdens vidsträckta fält har han publicerat afhandlingar om så olika ting som våra äldre boktryckerier och kinesiskt porslin under längst förfluten tid; af ortbeskrifning är särskildt att nämna det förtjänstfulla arbetet »Visingsö». Utgifna föreliggande i koncept »Anteckningar till Göteborgs topografi», ett mycket vidlyftigt arbete, samt »Anteckningar om Göteborgs släkter», som torde komma att omfatta omkring tjugu band.

Man måste känna Wilhelm Berg för att rätt förstå, huru en man, äfven med tanke på hans uppnådda 63 år, kunnat medhinna en så kolossal produktion. Dessa massor af volymer, fotade på källforskning, äro tillkomna som en lek, en lufsens rekreation på några kvällstimmar och på söndagen; Wilhelm Berg är om söndagen den flitigaste i staden. Det hvilat en verklig arbetets mystik öfver denne naive kämpe af gammal nordmannastam. Han känner barnaglädje öfver tillvaron, han fröjdas åt sitt arbete som åt livets glädje, han ser lika strålande belåten ut vid skrifbordet som mellan

blommorna i sin trädgård. Han är nämligen den glada verklighetsnaturen, den lustiga, lefvande energien, som ingen trötthet känner. Han är den trygga kraften, som älskar nutid och forntid med samma klara och skarpa intelligens. I sitt arbete är han, trots sin mångsidighet, grundlig och samvetsgrann, hans kunskaper äro lika solida som vidtomfattande, och han är full af kärlek till det ämne, som i ögonblicket är föremål för hans behandling.

Sympatisk, rättfram och hjärtegod, är Wilhelm Berg som människa alltid densamma. Men aldrig komma alla hans goda egenskaper bättre till sin rätt, än då han midt i den landtliga frodigheten med en gästfrihet utan gräns samlar vännerna omkring sig. Vid bourgongen i det slipade kristallglaset tager sig hans sinne för skämt och humor sitt yppersta uttryck; han blir den realistiske skämtaren, den oförliknelige berättaren, som drager fram karaktäristiska bilder ur lifvet och berättar vackert, dämpadt och samladt, frodigt och lynnesrikt.

Då blir sällskap med Wilhelm Berg till andebad.

JOHN HERTZ.

APROPOS »FRUARNAS SEMESTER».

»MAN PÅSTÅR, att äktenskapen inom flottan i allmänhet äro ovanligt lyckliga — vet du hvad jag tror det beror på?» frågade mig för några år sedan en liten käck sjöofficersfru och såg på mig med två strålande bruna ögon, däri det skälmaktiga uttrycket kämpade med ett visst allvar.

»Kanske på att ni äro så pass mycket skilda åt,» framkastade jag halft på skämt.

»Just det du!» sade hon med en liten bekräftande nick. »Ja, jag menar det verkligen!» tillade hon, då min min möjligen uttryckte att jag inte tog henne fullt på allvar. »Hvardagsdammet hinner aldrig lägga sig öfver förhållandet mellan oss — det är nog hela hemligheten, ser du!» fortfor hon. »Har något litet tunt lager möjligen hunnit bilda sig — vips! är det bortblåst af samma vind som susar i tackel och tåg på den »örlogsman», som för långa tider beröfvar oss vår älskade. Och när han så kommer hem igen, hur nytt och hänförande är inte allting! — Ja, vet du, det är rakt som vi vore nygifva hvar gång!» och hon betraktade med ömma, längtande blickar det vackra hurtiga porträttet som alltid hade sin plats på sybordet bredvid henne — bilden af hennes unge, nyligen bortreste make, löjtnant S.

Den där lilla episoden rann mig så lifligt i minnet, då jag häromdagen i uppsatsen »Fruarnas semester» i Idun läste följande ord: »Det är ej minsta nyttan som en liten ferie för husmodern medför — den, att hon blir saknad.» Ty äfven om jag inte precis går in på min väns åsikt, att *hufvudorsaken* till lyckan inom äktenskapet ligger i årligen återkommande skilsmässor för en tid makarna emellan, så är jag dock nästan färdig att anse just »saknaden» för det *största* utbytet af husmoderns ferier.

Det är ju nu en gång *tyvärr* i de allra flesta hem så — kärleken må under förlofningstiden och i äktenskapets första vårdagar ha flammat aldrig så högt — att »hvardagsdammet», i början helt omärkligt, men så småningom allt tätare, allt mera förkväfvande lägger sig öfver känslorna, tills slutligen knappt en enda liten värmande låga orkar tränga igenom och bära vittne om att elden, trots allt, dock ännu glöder på djupet.

Det blir så »gammalt och vant» att dagligen se framför sig det ansikte man en gång ansåg för det ljufvaste i världen och på hvars åskådande man trodde sig aldrig kunna tröttna! Så »gammalt och vant» att se de händer, hvilka den första tiden höljdes med ridderliga kyssar för den minsta lilla smekning eller tjänst, troget och tyst, dag efter dag ständigt syssla omkring en — man tänker inte ens på det längre, »man vet ju så väl ändå hvar man har hvarandra och att man håller lika mycket af hvarandra som förr alla demonstrationer förutan.» Inte har man numera tid eller ens sinne för sådana barnsligheter som att hviska ett enda dåraktigt ömt litet ord i det öra, man en gång för länge sedan fyllde med bedyranden om en kärlek så stor, att intet på jorden skulle kunna förkväfvade eller matta den. Andra kunde det hända — oss *aldrig!* Vår kärlek var den stora, den *äkta!*

Och det är nu förresten *den* jag talar om. Den, som aldrig var annat än ett rus, »en eld i blånor», den ligger snart kväfd, icke under hvardagsdammet, som väl ofta knappt hunnit lägga sig däröfver, utan under sin egen falaska, ohjälpligt slocknad, och inte hela Nordsjön i storm kan längre få den att flamma upp — så på den spiller jag inte ett ord!

Nej, det är den *verkliga* kärleken, jag menar, och som jag är viss på så många gånger skulle kunna räddas undan den *skendöd*, för hvilken den så ofta blir ett offer, och som ju i sina verkningar kan komma lika mycket ondt åstad som den verkliga förintelsen. Ty kärleken behöfver *vård*, och ett sätt är nog att låta friska vindar emellanåt spela in och blåsa undan alla dessa små partiklar, som tillsammans bilda det förkväfvande »hvardagsdammet».

Det finns ju visserligen vindar, som *utan* vår vilja eller förskyllan understundom blåsa upp i vårt hem — de, som heta olycka, sjukdom, sorg eller stor oväntad glädje, och hvilkas resultat blir detsamma: att åter väcka till lif den kärlek, hvars tillvaro vi nästan glömt under det dagliga slitet och släpet, eller som vi kanske rent af begrätit som död. Men jag syftar nu på den vind, vi själfva öppna dörren för, exempelvis vid ett sådant tillfälle, som då den modlösa, uttröttade husmoder glider ut därigenom till en tids hvila och vederkvickelse — *i nåder beviljad!* — kanske för första gången på ett tiotal år!

Det är märkvärdigt med den vinden! Först kommer där en sakta, omärklig fläkt och börjar smått hvirfla upp det öfversta lagret af damm, tills en fladdrande liten låga helt plötsligt tränger sig upp, och vid dess sken märker husets herre och härskare en vacker dag, att så söt hans lilla dotter än ser ut, där hon vid middagsbordet sitter och serverar honom den alldeles oklanderliga soppan — så söt som sin mamma blir hon *aldrig!* Han

Hårets affallande. En läkare som sedan flera år i Stockholm behandlat speciellt hudsjukdomar, skriver följande: »Af alla i handeln förekommande medel, afsedda för behandling af de parasitära hudsjukdomar (seborrhé, mjäll o. d.) på hvilka hårets affallande i de flesta fall beror, känner jag intet, som vid anställda prof visat sig så verksamt och i så hög grad förtjänar användas som *Azymolstimulus* — .» Vid London-utställningen 1899 erhöi F. Pauli's Azymolstimulus guldmedalj såsom det bästa hårvatten.

Ett godt råd. Använd alltid för munnens och tändernas vård F. Pauli's AZYMOL. Mot smitta, för sårbehandling, ekzem, finnar, reformar, hudrodnader är Azymol det verksammaste. Framstående läkares intyg medfölja hvarje flaska Azymol

MELLINS FOOD

af Läkarekåren erkändt bästa näringsmedel för barn och sjuka.

Finnes på Apoteken samt hos Specerihandlarne.

PROF gratis och franco från Axel Lennstrand, GEFLE.

saknar detta *något* i hennes drag, som han med ens får klart för sig att han nog inte återfinner i ett enda ansikte i världen utom i *hennes*, hvars åsyn han nu för en tid är beröfvad. Han suckar omedvetet och påstår — att soppan bestämdt är för salt, »den smakar inte på samma sätt, som när mamma är hemma!»

Litet starkare fläktar vinden, litet högre fladdrar lågan, och hur jämnt och i gamla vana spår allt än må gå, så att vår man absolut icke *har* något att anmärka på, är dock ingenting honom riktigt i lag, tills det en dag blir honom klart — att det är *sin hustru* han längtar efter! Icke efter *husmodern*, icke efter hvad som i materiellt afseende vinnes med hennes hemkomst, nej, efter henne *själf*, hennes leende, hennes röst, hennes gestalt — hemmet är ju tomt och själlöst utan henne! Och han öfverraskar sig själf med en känsla af saknad och ensamhet, sådan han endast en gång förr erfarit den — en tid i sin ungdom, då han trodde sig älska henne hopplöst och med förtviflan tänkte sig hela långa lifvet utan henne:

Och vinden växer, och med ens har den sopat undan allt hvad af damm och »gamalt och vant» som finns kvar, och den härliga vackra lågan blossar i högan sky — kanske inte i samma skimrande ljusa färger som en gång i ungdomens dagar, men klarare, starkare, varmare än förr! Och hur lyser den icke upp hemmet och sprider en sådan glans öfver det, att hon bländad, nästan förvirrad, stannar på tröskeln, när »semestern» är slut och hon, uthvilad och uppfriskad, vänder åter.

»Men här är ju smyckadt som till fest! Alla ljusen tända — blommor öfver allt — och vin på bordet! — är det verkligen bara mig ni vänta?»

»Ja, det är »bara dig», älskade!» Och han kysser hennes hand med ett uttryck i sitt ansikte, som kommer henne att förvånadt se på honom. En skär ungdomlig rodnad färgar plötsligt hennes kinder:

»Är du verkligen så glad att ha mig hemma igen? Har du — längtat efter mig?»

»Mer än jag kan tala om!»

»Håller du då så mycket af mig — ännu?»

Hur det lilla ordet stinger honom i hjärtat, så att tårarna nästan komma honom i ögonen, då han drar henne intill sig och hvissar:

»Ja, mer än jag någonsin gjort — mer än jag någonsin själf visste!»

»Hvad tror du då jag gör! Hur tror du då jag längtat? Kanske icke allra först — då var jag bara trött och njöt af att hvila — men sedan!» Och nu först märker han, hur länge sedan det är, han hörde den där milda varma klangen i hennes stämma.

»Jag släpper aldrig mer af dig på det här viset», förklarar han med ens bestämdt. »Jag kan inte undvara dig, ser du!»

Skälmaktigt lysa hennes ögon genom tårarna, då hon ser upp på honom, och ett af de gamla smeknamnen halkar ofrivilligt öfver hennes läppar:

»En så'n dum gosse! Tror du verkligen att du hädanefter slipper ifrån att ge mig en liten semester *hvar* enda år! Förstår du inte själf, hur godt vi haft af den — båda två!»

EYVOR STEEN.

GLÖM EJ

Jubileumsfondens sparbössor!

EN KÄLLA MED LEFVANDE VATTEN. AF PAVEL KRUSCHEVAN.

HVARJE VÅR vid påskens glada helgetid, då våra bessarabiska stepper i öfver-skådlig vidd stå klädda i tät, ung grönska, framträder alltid för mig särskildt klart bilden af en man, som på en gång är den ljusaste och dock mest gåtfulla gestalten bland alla dem, som etsat sig fast i minnet från min länge, länge sedan flydda barndom.

Året för mitt sammanträffande med honom kan jag ej säkert erinra mig. Blott att jag då var mycket ung och mycket liten till växten, så att jag nått och jämnt kunde räkna mig till den bessarabiska landsbygdens småjunker. Kanske var det just därför han på den tiden förekom mig som en riktig jätte, så ovanligt stark, reslig och imponerande.

Det var en solblank vårdag i påskveckan jag första gången såg honom. Han befann sig i utkanten på vår vingård — denna vingård, som syntes mig så omätligt stor, så sagolikt härlig, där midt bland Kodrys natur-sköna, af skogar, trädgårdar och bjärtgröna höstsådesfält täckta bergskedjor.

Han stod bredvid en djup, nyss upptagen grop och skådade ut i fjärran, mot den grönskande dalsänkan, genom hvilken slingrade sig det smala silfverband, som bildades af Reuts lilla biflod Tschuluk — då i mina ögon ett helt haf. I den hvita skjortan, som kring midjan sammanhölls af ett bredt, rödt bälte, de hvita byxorna och den grå fårskinnsmössan kom hans helt och hållet ljusa figur, medan han var försjunken i betraktande af nejden, att framträda mot ängens gröna bakgrund som en bildstod i marmor. En fläkt af sällspord kraft tycktes strömma en tillmötes från hela hans gestalt och beslutsamma ansikte, som omslötts af ett kort, tätvuxet hvitt helskägg. Hans stränga, regelbunda anletsdrag med den lilla, men välbildade näsan, som krökte sig öfver de tjocka, hvita mustascherna, hans klara, ljusblåa ögon kommo ofrivilligt för min syn, hvar gång jag längre fram i tiden bladdrade i mytologien och beundrade romarnes klassiska skönhet. Samma skarpt utmejslade ansiktslinjer, samma uttryck af storslaget lugn, af inre kraft och renhet i blicken. Han var redan en gammal man, mycket gammal till och med, men bar sina år som en väldig gammal ek. Det fanns intet af ålderdomens skröplighet eller andliga afmatning hos honom. — Ehuru jag många gånger hört talas om honom, hade jag aldrig förut sett honom.

Andrij Lungu var känd och aktad af alla kristna i Bessarabien. Han var gräfvare, hade hela sitt lif »sökt vatten» och grävt brunnar. I dessa trakter är gräfvandet af en brunn liktydigt med en bragd, en välgärning mot hela samhället, ett verk till Guds ära.

På Bessarabiens stepper, vid dess lands- och byvägar och i de ödsliga hälsänkorna finnas kringströdda ett tiotusental brunnar. Nästan alla ha de gräfts af personer, som velat försona en synd, göra en god gärning för att bereda sina anhörigas själar lindring i skärselden, tygla en passion genom heder-samt arbete eller göra det goda blott och bart för det godas egen skull... Om hösten efter landtarbetets slut och tidigt på våren före dess början träffar man ofta på landsbygden sådana gräfvare, som aflagt ett löfte att förskaffa sin nästa vatten, brunnens lefvande vatten. I veckor, stundom i månader äro de sysselsatta på samma fläck, tillbringa natten på kanten af sin grop och återupptaga i dagningen arbetet, till dess de påträffa vatten.

NYHETERNA

för våren i

BARNKLÄDER

nu inkomna hos

M. BENDIX

16 Regeringsgatan
och

5 Sturegatan

Ju förr det träder i dagen, desto behagligare är naturligtvis deras verk för Gud, desto hellre har han mottagit offret, och desto fullständigare är syndaförlåtelsen.

Andrij Lungu hade under sin lefnad grävt ett hundratal brunnar på skilda platser i Bessarabien. Han hade lätt att finna vatten — en omständighet, hvaröfver han var både stolt och glad. Sina brunnar gräfvde han dels mot betalning åt godsägare och bysamhällen, men framför allt gjorde han dem till Guds ära. Det var en man, hvars hela lif förflutit under anskaffande af lefvande vatten åt andra.

Jag gick fram till honom och inledde samtalet: »God dag, farfar Andrij!» — »God dag, lille junker,» svarade han, i det han förde handen till mössan och vänligt betraktade mig med sina klara ögon. Jag tystnade för ett ögonblick, villrådig, hur jag skulle fortsätta samtalet med denne gubbe, till hvilken jag kände mig mäktigt dragen, på samma gång jag inför honom fattades af en viss beklämning.

»Hvad är det du håller på med, farfar?» frågade jag sedan, ehuru jag mycket väl visste, att han skulle gräfva en brunn.

»Jag söker vatten, jag tänker gräfva en brunn.»

»Är det sant, farfar, att du har grävt många, många brunnar i ditt lif?»

»Ja, det har jag.»

»Och du har grävt dem alla till Guds ära?»

»Både till Guds ära och äfven på beställning af godsägare och bysamhällen.»

Jag tystnade åter och kämpade en stund med mig själf, innan jag kunde besluta mig för att framställa den fråga, som brände min tunga.

»Farfar Andrij, säg, är det sant, att brunnar till Guds ära grävas af sådana människor, som ha en stor, stor synd på sitt samvete. Sådana, som mördat eller röfvat eller gjort orätt mot andra, och som vilja ha förlåtelse af Gud?»

»Ja, sådana bruka också gräfva brunnar.»

»Men du då? Har du kanske också begått någon sådan synd? Har du mördat någon eller gjort något annat orätt?»

Han fäste sina klara, djupa, goda ögon på mig, medan ett svagt leende lekte på hans läppar, liksom om han anat, med hvilken bäfvan och oro jag framställt min fråga.

»Nej, barn, inte har jag mördat någon. Om jag gjort något orätt, vet jag ej. Det vet Gud allena. Men aldrig har jag velat göra en annan något orätt.»

»Hvarför gräfvde du då så många brunnar? Farmor Anika sade en gång: 'Det är klart, att Andrij har bragt olycka öfver någon, efter han alltjämnt gör brunnar'...»

Andrij Lungu såg mig mildt och lugnt i ögonen och log vemodigt. Jag kände mig bortkommen och skamsen vid denna blick.

»Människorna,» yttrade han sorgset, »vilja alltid tro det sämsta, äfven när man sträfvar att endast göra dem godt.»

Eva Hellman & Co,
Drottninggatan 68. Et. 1886.

HUSHÅLLSSKOLA, rek. sin omsorgsfulla undervisning i matlagning, finbakning, dessertträtter m. m. 3 mån. elevkurs. Prosp. och Upplys. fritt.
MATSALAR, särsk. för damer, som följt af centralt läge, godt och rikligt bord, låga priser och därtill rabattkuponger. Stadens mest besökta.
CAFÉ & BUFFÉ, öppet till 11 e. m. Frukost-, lunch-, supé- o. kaffeservering. Tårter, bakelser, kaffebröd från eget bageri serv. o. säljes här.

Enligt referat af meddelande från Svenska Tandläkaresällskapets kommitté för undersökning af gängse antiseptiska munvatten på Internationella Tandläkarekongressen i Stockholm den 15 Aug. 1902 är

STOMATOL

ovedersägligen det munvatten, som bäst uppfyller de fordringar medicinen och tandhygienien ställa på ett bakteriedödande och sjukdomsförekommande preparat för tändernas och munnens vård.

STOMATOLFABRIKEN, Stockholm.

H. M. Konungens Hofleverantör.

»Men hvarför gräver du alltjämt brunnar, om du inte mördat någon eller gjort något annat ondt? Då kunde väl en enda brunn till Guds ära vara nog.»

»Hvarför jag gräver brunnar,» upprepade han. »Jo, både för att andra skola få vatten och äfven i andras ställe — i stället för dem jag älskat och för främlingar. Först och främst i stället för de mina, som ha gjort mig orätt, och för deras synder.»

»Har du barn, farfar?»

»Jag har haft.»

»Och hustru?»

»Det har jag också haft.»

»Är det länge sedan?»

»Ja, länge sedan.»

»Hvar äro de nu då? Äro de döda?»

Han skakade suckande på hufvudet och svarade icke utan ansträngning:

»Kanske. Det vet jag inte.»

Han gaf mig ånyo en lång, djup blick och sade:

»Ibland, barn, tilldraga sig så förskräckliga saker här i världen, att det är bäst, att man aldrig talar om dem, att man aldrig lär känna dem.»

Tystnad inträdde. Han fattade spaden och beredde sig att fortsätta sitt arbete. — Jag var dock ej sinnad att redan lämna honom, utan återupptog samtalet.

»Har du länge hållit på att gräfva brunnar?»

»Länge, mycket länge. Jag var unga karlen, när jag började därmed. Det är nu mer än femtio år sedan.»

»Mer än femtio år sedan,» utropade jag, ur stånd att med tanken omfatta en sådan lefnadsrymd, hvilken då tycktes mig som en hel evighet. »Att du inte blifvit led på det! Men kanske du tycker, att det är roligt, farfar?»

»Ja, visst är det roligt att ur jorden frammana denna kraft, detta levande vatten och gifva andra tillfälle att draga nytta däraf. Jag blir så glad, så lycklig, så lätt om hjärtat, när jag tänker på, att här på steppen, där det gått fram tusenden, hundra tusenden människor, som plågats af törst, men ej funnit någon källa att släcka den uti, — här har jag tvingat vattnet upp i dagsljuset, och att tusenden, hundratusenden vandrare nu skola stilla sin törst vid de brunnar jag gräft.»

Och huru ljuf är ej tanken, att denna förut i jorden dolda kraft ej längre skall onyttigt förfaras, utan att jag funnit den och gjort den gagnelig för min nästa, och att när jag en dag går bort från denna värld, ett godt verk af min hand i alla tider skall skänka de törstande vederkvickelse...»

Så var vänskapsbandet mellan Andrij Lungu och mig knutet. — Från denna stund gick jag dagligen till honom, följde med uppmärksamhet fortskridandet af hans arbete och hade därunder långa samtal med honom. Jag brukade sätta mig vid den reslige gubbens sida, då han pustade ut på någon nyss uppkastad

mullhög vid kanten af brunnen, och tryckande mig tätt intill honom, lyssnade jag till hans minnen från länge sedan svunna tider, till hans skildringar af de mödor, han understundom måst underkasta sig för att finna vatten, och huru lycklig han hade känt sig, då han en gång under Krimkriget såg tusentals af hetta och törst halfdöda soldater vederkvicka sig vid en af hans brunnar på steppen och därefter tacksamma göra kors-tecknet.

Men huru ofta jag än försökte att leda samtalet in på den ödesdigra hemlighet, som en gång i det förflutna kastat sin skugga på Andrij Lungus lefnadsstig, ville han dock aldrig med ett enda ord tillfredställa min nyfikenhet, utan undvek envist hvarje förklaring genom det stående svaret: »Ibland, barn, tilldraga sig så förskräckliga saker här i världen, att det är bäst att aldrig lära känna dem.»

En dag förkunnade mig den gamle med strålände ansikte, att vatten redan visat sig. Två veckor senare var brunnen stensatt och färdig. Öfver brunnskalet höjde sig en häfstång till vattnets uppvindande, och utmed dess ena sida sträckte sig en gammal takränna, hvilken skulle tjänstgöra som vattenho. Då jag kom fram till brunnen, hade Andrij Lungu just slutat dess upprensning och sade med munter vänlighet: »Nu, lille junker, kommer ni riktigt i rätta ögonblicket. Edra rena barnaläppar skola vara de första, som smaka vattnet ur min brunn.» — Därpå vindade han upp vatten i ett ämbar, ställde detta på kanten af brunnskalet och fattade det med sin vänstra hand, medan han med den andra aftog sin mössa och högtidligt korsade sig.

Följande hans exempel, blottade äfven jag mitt hufvud, gjorde korstecknet och tog sedan några klunkar af den svala drycken, smakade belåtet och prisade vattnet.

»Var det godt?» frågade farfar Andrij.

»Mycket godt,» svarade jag.

»Nå, då är det tid för mig att bryta upp och draga vidare,» sade han.

Så slängde han upp på axeln sitt knyte, som innehöll hans rock, en påse majsmjöl och en stekpanna. Därpå tog han mig i sina armar, kysste mig, gjorde korstecknet och aflägsnade sig — för att söka brunnar med levande vatten åt andra.

Jag dröjde kvar vid brunnen och följde honom med blickarne, följde honom länge, till dess hans hvita, högresta gestalt, som förde tanken tillbaka till någon af Gamla Testamentets profeter, slutligen försvann vid horisonten. — — —

Efter den dagen ha många, många år förflutit, och millioner människor ha släckt och släcka alltjämt sin törst i Andrij Lungus brunnar, ehuru han själf för länge sedan gått bort. Men ännu i stunder af missmod och tvifvel — så bittra och oundgängliga i våra dagar — framträder gärna för min syn den ljusa bilden af Andrij Lungu. — Ofta fylles då mitt sinne af tro och förtröstan vid tanken på den oreflekterade, aldrig sinande trängtan att göra godt för det godas egen skull, som dref denne obildade man ur folkets djupaste led att hela sitt lif gräfva brunnar med levande vatten åt andra.

Från ryskan af OTTAR STARE.

Uppståndelsens och vårens högtid

Oss nalkas med sitt segerbud:

De äro brutna, dödens fjättrar,

Af livets furste — pris ske Gud.

L. S.

HÄXOR.

Där från sydländska växter
skuggan faller så sval,
dit låt oss smyga ur valsen
långt bort från larmande bal.

Sätt dig så här i kåsösen
och bred din solfjäder ut,
så vill jag tala om häxor,
nämna den skönsta till slut. — —

Häxor, jag tror på er ännu,
trots att ej längre jag bär
blus och vida små byxor,
som sluta vid knävecket här!

Häxor, jag tror på er ännu,
trots att jag vuxit till man,
trots att min sagoålder
för länge se'n redan svann!

Ack, när vid flammande brasan
farmor berättade mig,
huru med troll och drakar
mänskligheten fört krig,

Medan i svunna dagar
riddaren ännu bar
gyllene rustning, som glänste,
liksom af eld den var —

Då hon äfven förtäljde
tusen besatta ting,
huru i dans på Blocksberg
häxorna svängde omkring.

Farmors häxor de voro
nog af ett annat slag
än dem jag sedan mötte
natt lika väl som dag.

Mina häxor ej hafva
ryggen buktad och krum,
ögats språk de tala,
fastän munnen är stum.

Ej de behöfva sejda
kärleksdrycker, minsann,
ty med en blick de förhäxa,
snärja stoltaste man.

Svepta i spetshöljdt silke
än hvar de visa sig,
böjer man knä och hviskar:
»Gud, hvad jag älskar dig!»

Ja, där nu själf du sitter,
leende, ljuf och skön,
ack, till dig själf jag ställer
den förhäxades bön!

Gå ej dit in i vimlet,
dröj hos din riddare här,
säg, att för hela lifvet
hans lilla häxa du är.

DANIEL FALLSTRÖM.

ASTRID AHNFELT.

UNDER de senaste åren hafva i tidningar och tidskrifter förekommit skildringar från Italien af Astrid Ahnfelt. Det har varit folklifsbilder, återgifna med en skarp blick på det egenartade hos det skildrade folket och med den poetiska fläkt öfver bilderna, som alltid gjort Italien till ett drömmande och långtande land för nordbon. Eller det har varit kulturbilder från den katolska kyrkans hemland, med all den glans och ståt öfver bilderna, som påfvarnes och konstens stamland allena förmår skänka. Icke sällan har man i bilderna fått skåda bakom prakten det fattiga och skattetyngda Italien, Crispis Italien sjunkande i knä under stormaktsdrömmarnas alltför stora börda.

Dessa skildringar hafva vittnat framför allt om en betydande publicistisk begåfning, om de egenskaper, som göra korrespondenten till tidningens främste medarbetare, en tidningsman i ordets eminentaste mening, reportern på afstånd, som icke blott samlar den mängd fakta, som behövas för bilden, utan kombinerar och ordnar dessa fakta till en totalbild, liksom konstnären samlar sina intryck, så att skildringen lämnar samma konstnärliga helhetsintryck som tafan eller skulpturverket.

Öfvergången från denna art af publicistisk verksamhet till den rent konstnärliga produktionen är i själfva verket mycket kort. Det förekom mig därför helt naturligt, då för några månader sedan föll i mina händer ett litet elegant häfte, utgången från Zanichellis bekanta förlag i Bologna, försedt med Astrid Ahnfelts författarnamn och hvars innehåll visade sig vara ett par konstnärliga, synnerligen känsligt gjorda allegorier öfver hvad tyskarne kalla världssmärtan. *La lacrima nel mare del dolore*, tåren i smärtans haf, den ensamma vandring från lyckans trädgård till smärtans haf, som människan har att vandra för att lära sig förstå det högsta i lifvet, och *La sposa della morte*, dödens brud, kärlekens desillusion, äro de båda temata, som med italienskans rikaste modulationer och dock med en nordisk stjärnkall natts stämning behandlats i den lilla volymen, som förskaffat författarinnan de mest sympatiska loford från Italiens främste författare, från Carducci och de Amicis, från Arturo Graf, Guerrieri och Bonaventura.

I sitt yttrande om dessa två »graziosi poemi in prosa» uttalar emellertid Enrico Castelnovo

den förhoppningen, att Italiens blånande himmel och glänsande sol skola ingifva författarinnan gladare sånger, fulla af den glädje åt lifvet, som bör följa hennes ålder. Han får nog rätt: inför den svenska allmänheten lär författarinnan redan i höst komma att visa ett lustspel på en af Stockholms teatrar.

Under innevarande år har Astrid Ahnfelt på olika ställen i Italien, senast i publicistföreningens i Rom salonger, hållit föreläsningar om svensk litteratur och att döma af tidningspressen har det för till och med litteraturkännarne bland italienarne varit en fullständig uppenbarelse, att de barbariska namnen Almqvist, Strindberg och Lagerlöf beteckna så mycket af poesi och konst.

Uppfödd i ett hem, där den litterära konsten odlades med varm kärlek, utrustad med mångsidig begåfning, som hon oakadt sin ungdom redan haft tillfälle att utbilda genom energiska studier i konstens hemland, bör Astrid Ahnfelt, när hon återbördas åt sitt fädernesland, komma att blifva en värdefull kraft i vår litteratur.

A. HARALDSON.

ETT ÅTERSEENDE. SKISS FÖR IDUN AF JENNY LÖWENMARK.

FÖRVÅRENS luckra och våta jord smacker under foten på Beate-Marie, då hon lätt hoppar ur den grönmålade farfarsvagnen. Under färden öfver den sumpiga landsvägen mellan de tinande granskogarna och de bara åkrarna, där kälen ännu ligger kvar och ångar i solen som en fuktig rök, stjälar sig luften så kall och rå genom kläderna, att hon helt frusen luttrar i sin pälskappa, och hon är glad att äntligen ha nått målet för vagnsresan.

Den stora hvita villan står tiggande stilla, helt försjunken i sig själf. Dess breda ingångsdörrar fängslas af rostiga järnbommar, fästa medels klumpiga jättehängslas vid väggen, och fönstren äro täckta af grå luckor, som sluta till så tätt, så tätt, som gamla ögonlock, hvilka bekymrade och trötta sänkts i efterlängtnad ro. Och hvad sömnen är tung för det gamla huset! Man kan nästan höra dess djupa andetag susa i takt med den våta markens suckar och smackande.

Väl ha de spensliga, fint växta syrenerna, som klänja om henne i ett trofast och ömt famntag, redan vaknat, deras knoppar svälla och bli glänsande som våt brons och de af dem, som nå upp öfver takrännan och fått mest af solvärmens gullgula rikedom, dallra redan i utsprickningstidens glädjerus. Redan har också den kylande snön krupit ned i marken rundt om den grå grundvalen, blott mot skuggsidan dröja några förisade och smutsgrå vallar kvar i sin sköra bräcklighet och rännornas drakhufvuden blänka fina och nyputsade efter all snösmältningen — men ännu är den hvita villan försjunken i sin tunga dvala. Och det fastän prinsessan själf, som skall lösa henne ur förtrollningen, redan står nere på det brunvissa granriset framför trappan och ser upp till hennes dimgrå fönsterluckor kärligt, som mot en älsklings ögon.

Beate-Marie suckar helt lätt och frigjordt. Och för det sjuttonåra barnasinnets är det, som förnumme det inom sig en sakt och ljuf sång af den längtan, som nått målet.

De rymliga väskorna på innersidan af de monogramprydda vagnsdörrarna äro af samma täta blå tyg af ursprungligen diskret, numera urblekt färg, som hela det öfriga mjuka innanredet. För att nå en af dem slänger Beate-Marie värdestöst åt sidan den tunga fransbeprydda läderrem, medels hvilken de stora fönstren skola dragas upp när kuren är rest, så där uti vagnen uppstår detta lilla fyrkantiga rum, som är så trefligt reslustigt och äfventyrsroligt. Och då kommer det dansande öfver henne ett minne om, hur hon en sommareftermiddag, då hon som ett litet och undrande barn åkte ditut med mormor, frågade i otålighet: »Hur länge skall man sitta i den här lådan?» Och mormor log då och solen sken mellan några hängbjörkar så klart på hennes hvita hår, som stack fram under sammetskapotten. Men det var blott ett ögonblick — så for vagnen åter in i den täta barrskogens skugga.

Beate-Maries mjuka hand far in i vagnsdörrrens stora blå väska och hämtar upp en mindre, styf

WILH. BECKER

— Kongl. Hofleverantör. —

5 Malmtorggatan, STOCKHOLM.

Ur sjukvårdsafdelningen:

Skölkannor, af zink, bronserade.....	rymd 1 lit. kr. 0: 50
Skölkannor, af zink, bronserade.....	1 1/2 » » 0: 60
Skölkannor, förnicklade.....	1 1/2 » » 1: 25
Skölkannor, emaljerade.....	1 » » 1: 25
Skölkannor, emaljerade.....	1 1/2 » » 1: 50
Skölkannor, af glas, grad., utan handtag.....	1 » » 1: 50
Skölkannor, af glas, grad., utan handtag.....	1 1/2 » » 2: 50
Skölkannor, af glas, grad., med handtag.....	1 » » 2: 50
Skölkannor, af glas, grad., med handtag.....	1 1/2 » » 3: 50
Skölkannor, af glas, grad., spetsiga.....	1 1/2 » » 2: 25
Skölkannor, af porslin.....	1 1/2 » » 1: 75
Skölkannslangar, af 1:ma grå kautschuk... pr met.	» » 0: 75
Skölkannslangar, af grå patentkautschuk... » ..	» » 1: —
Skölkannslangar, af 1:ma röd kautschuk... » ..	» » 0: 80
Skölkannslangar, af röd patentkautschuk... » ..	» » 1: —
Skölkannslangar, af svart patentkautschuk... » ..	» » 0: 80

Priskurant, franko på begäran.

och packad sådan, hvars ena sida består af brunt, mörknadt och nött läder, medan den andra är ett helt litet konstverk, utsydd med sirliga fasoner och krumelurer, mellan hvilka märkvärdiga violetta och laceröda rosenblommor titta fram. Allt detta är sydt med små blänkande pärlor och brokigt silke i otroligt många stygn på finaste stramalj. Uptill ett groft grått stälknäppe.

Det uppstår ett skrammel och ett gny inne i väskan, då hon så hastigt rycker upp den. Ty i den nötta väskan gömmas alla sommarens nycklar, från de största, de till visthusboden och iskällaren och ända till den minsta, den som förseglar det gamla gulbruna mahognypianot därinne i salongen. Och då hon i snabba skutt ilar uppför trappan, pinglar det i väskan gällt och yrvaket. Men då hennes smala fiugrar glida ned i den kalla högen af nycklar, se då blir där ett skrattande slammer, ett klingande, ett jubel.

Hon väljer ut den största af dem alla, den tyngsta och allra gröfsta med huvudet stort som på ett litet barn och skaflet blanknött. Beslutsamt stöter hon den in i det väldiga hänglåset, och sedan måste hon trycka på med hela sin tyngd, för att få nyckeln att röras inom det rostiga låset. Då hon så vridit om ett par röga tag, svider det hvasst innerst i handen, men hon vrider energiskt på än en gång, det höres en hvass knäpp — låset sprang upp. Den tunga järnbommen faller våldsamt ned i trappan med ett dånande brak.

Inne i rummen mötes hon af denna sällsamma domnade, drömlika kyla, som där är alla värar. Samma svaga och instängda luft med sin lukt af kalla möbler och dammiga gamla böcker, af spindelväfvar och gulnade papper i glömda vråar och skrymslen. Och det är henne som om all vinterns långa ensamhet och trånad efter lif och ljus slog emot henne i ett skälfvande tack för befrielsen.

Genom fönsterluckornas fyra små i tyrtant ställda hål sipprar vårljuset in oändligt tunt och försvagadt, så där blir en mystisk halvmörk dager i rummet med skarpa runda glimtar af sol, där strålarna nå ett föremål, och fyra ljusa, rörliga strålar af damm upp mot fönstren.

För Beate-Marie är det som att stiga in i en helgedom. Ty fastän hon aldrig, aldrig förtrott det åt någon, älskar hon allt det, som här ligger glömdt och begrafvet, icke blott under vinternätternas ensliga kyla utan äfven under sommarens ljusaste dagar, när gästernas glam och lifliga steg klinga mot väggarnas blommiga, blekta tapet. Ty det väcker hos henne sådant vemod, en sådan skärande smärta, att tänka sig att allt detta är så främmande och oförstått för de människor af en senare tid, som under glada samspråk och skrattsalvor vandra genom rummen, det har också hänt att hon hört dem under lek och skämt gyckla med de gamla och löjliga föremålen.

Ty de, genom hvilka samlande och fina händer allt detta blef till, de, som älskade hvarje det minsta föremål, som sågo en förtrogen vän, en kär frände i hvarje ny möbel, hvarje mödosamt hopkommet pärlstickeri eller stikesömsarbete, de som mötte hvarje nyförvärfvad skatt som en ny familjemedlem, hvilken i kärlek kom att försköna och förljufva deras hem, de äro sedan länge mull i mull.

Och det är Beate-Marie, som om där i alla dessa nötta länstolar, i de numera förglömda och aldrig sjungna noterna med fint tryck och bleknad text, i alla dessa främmande och åldrade föremål låg och grät en tvinande längtan efter förställe. en smärtfylld sorg öfver att vara ensamblifna, sedan de, som älskade och förstodo, gingo bort.

Och det är därför hon så varsamt flyttar på de stora djupa mahognistolarna med inläggningar af ett fint, i guld lysande, främmande träslag, det är därför hon så stilla och nästan ömt lägger noterna tillrätta på hyllan och så smekande varligt torkar af tafvelramarnas tjocka damm. Och det är just för denna deras stora saknads och ensamhets skull hon har dem alla så nära.

Hon står framför den långsmala väggspegeln, inklämd i bred guldrum med medaljongformade alabasterreliefer upptill. Dess yta har i denna belysning en sällsam silfverglans, lik en insjö i mån-ljus. Och från det själlflysande glaset ser hon sina ögon blicka emot sig större än annars, mörkare än i verkligheten, genom att hyn omkring den bestrålas af detta matta silfverljus. Hon ler mot sin bild halft frånvarande och undrande, som mycket unga flickor göra, när de af en händelse i sina egna drag upptäcka en vaknande skönhet och ana dess betydelse. Med en mjuk åtbörd knäpper hon hop händerna under nacken, låter det fint formade hufvudet lätt hvila på dem och nu måste hon le om igen, denna gång fullt och stort, så de hvita tänderna glittra.

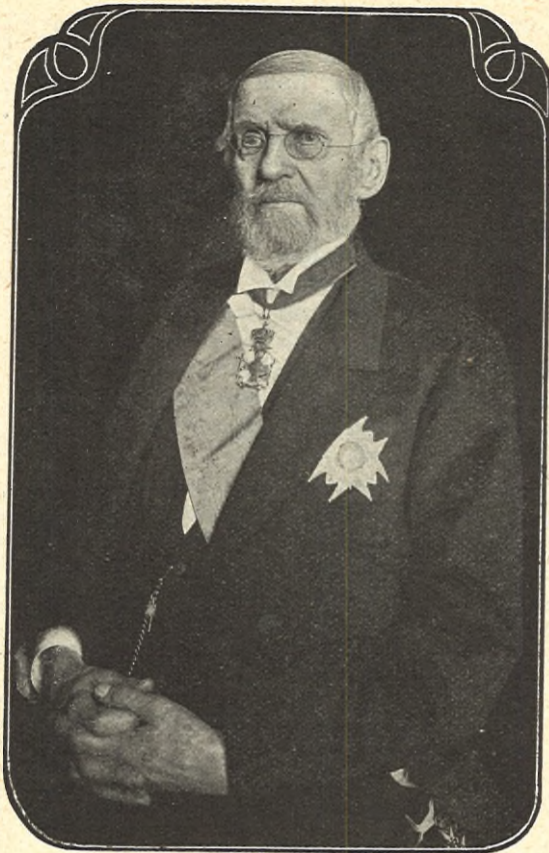
Så låter hon armarna falla ned och går med snabba steg bort till köket och tillsäger jungfru Britta, som ännu står och huttrar af kyla, medan hon gnider sina rödfrusna händer inför den ny-tända brasan i spiseln, att hålla kaffet varmt, om hon skulle dröja litet längre på sin promenad.

Ute slår den nyväckta vårens skarpa, grönkla luft emot henne, lätt bemängd med snösmältnings-ångor och lukt från fuktig mylla och en stark doft af barrträd och multna löf, som tinat upp. Och det är i denna luft något af återuppståndelse, af nytt lif, något af nydaningens helgande rus.

I allén har snön från den breda sandgången krupit tätt intill de stora björkarnas fötter, som sökte den hos dem ett sista skydd mot den hotande förintelsen, och där det råkar vara någon liten grop i marken, är den fylld af genomskinligt snö-smält vatten, som glittrar glasklart.

Ur trädgårdsbänkarna i halfmånform, ur de stjärnlika och solrunda och alla de andra sällsamt formade reser sig fjolårets växtlighet vissen och styf i skramlande stänglar och blad härs och tvärs i vild oreda, i grå och torr och död skrumpenhet. Men mellan alla dessa brunsprängda och gråhvida blad kryper det upp ur marken knubbiga, ännu rödfrusna telningar, som lockats fram af de sista dagarnas tändande solstrålar. Men så snart de kommit upp, böja de hufvudet djupt ned förskräckta öfver og tilltagsenhet och stanna så ett tag i skygg ångest, medan nya och åter nya små blåroda knogar myllra fram och peta sig upp ur den vårvåta och ångande myllan.

Beate-Marie går [tätt förbi en miniatyrinsjö af smält snö. Den har uppstått i en grop i parken och dess vatten är blekt grått, slammigt af den snö, som än ej smultit. En tvär, förisad vägg skjuter rätt ut vid ena långsidan och dess spegelbild i det stela vattnet liknar gråspräcklig marmor.

FRIHERRE B. A. LEIJONHUFVUD. FOTO FÖR IDUN
AF A. BLOMBERG.

Nere på bottnen ligger det fullt af söndertrasade, svartbruna blad, några få gulvissnade lysa till likt klart guld, likt små glimtar af glädje midt ibland mörk dysterhet.

Men öfverallt på marken, under buskar och snår och rundt kring de spegelklara små vattengölarorna sticker där upp ljusst grönt likt korta hvassa nålar. Det är vårens unga gräs, som spirar och gror. Och öfver de bladlösa björktopparnas fina nätverk, i den svala luften, rundt om alla föremål och stammar och grenar ligger det en klar,

frisk gyllendager, som i sig bär något af morgonstämning.

Ute på den hvitmålade altanen, som vetter mot älfven, som blifvit byggd midt på nässelbacken och redan förkväft alla de hvassa och ettriga växterna, stannar Beate-Marie ett litet tag. Hon slår i öfvervinnelig hänryckning armarna rätt ut i luften och mellan läpparnas varma blod springer där fram en klar liten drill, ett rop af jubel. Ty ingen ser henne här och hon kan därför fritt och otvunget gifva sig hän åt sin uppslupna barnagladje öfver att hon så tvingande visst ser att det är den härliga, strålande årstiden sommar, som nalkas.

EN ÅTTIOÅRIG ÄDLING.

EN NESTOR bland svenska adelsmän är f. statsrådet, generallöjtnanten friherre B. A. Leijonhufvud, som för några dagar sedan ingick i sitt 81:sta år och med obruten såväl andlig som kroppslig vigör mottog denna åldersbörda på sina skuldror.

Tillhörande yngsta grenen af den sedan århundraden kända och högt aktade Leijonhufvudska släkten, som skänkt Sverige så många framstående män, föddes frih. Broder Abraham L. i Örebro den 31 mars 1823. Han ägnade sig åt den militära banan, utexaminerades från Karlberg 1842 och blef samma år underlöjtnant vid ingenjörskåren. Mellan denna hans första officersfullmakt och den 14 april 1891, då han erhöll afsked från chefsbefattningen vid fortifikationen med tillstånd att som generallöjtnant kvarstå i generalitetets reserv, ligger en militär tjänstebana af nära ett halft sekel, som icke blott är rik på befordringar och utmärkelser utan än mer på minnen och vittnesbörd om mångsidig, gagnande och maktpåliggande verksamhet.

Men om frih. L. sålunda i främsta rummet under sitt långa och arbetssamma lif hufvudsakligen gjort sitt namn bekant inom det militära verksamhetsfältet, har han ingalunda

SLÄKTEN LEIJONHUFVUD SAMLAD Å RIDDARHUSET TILL HYLNINGSFÄSTEN FÖR FRIHERRE B. A. LEIJONHUFVUD. I HÖRNET TILL HÖGER DEN ÖFVERLÄMNAD MEDALJEN. FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.

ställt sig främmande för andra värf och intressen. Medlem af ridderskapet och adeln vid ständsriksdagarnas sista decennium, har han sålunda tillhört andra kammaren åren 1875—84 och första kammaren 1885—93. Han har varit ordförande i statsrevisionen och är nu ordförande i riksbyggnadskommittén, och då statsvärfven ej varit tillräckliga för hans expansiva arbetsförmåga, har han funnit önskade tillskott på kommunala och andra områden, såsom t. ex. som ordförande för Nya spårvägsbolaget o. s. v.

Det är alltså på en mer än vanligt gagnande och i det offentliga bemärkt lefnadsbana, som den åldrige generalen kan skåda tillbaka. Han har också därför kommit i åtnjutande af utmärkelser, som ställa honom i jämbredd med de forna rikets herrar, medan huvudstadens invånare i den gamle herrn med det snarare lärda än martialiska utseendet vörda en af Stockholms märkesmän. —

Medlemmar af den Leijonhufvudska släkten hade med anledning af den inträffade händelsen låtit prägla en guldmedalj, som vid ett på födelsedagen anordnad släktemöte i Riddarhuset högtidligen öfverlämnades till den vördade åldringen.

Bland de vid denna ovanliga hyllningsfest närvarande märktes, förutom den hyllade ädlingen själf, grefvinnan Leijonhufvud, f. Sparre, med hennes båda döttrar, hoffröknarna hos kronprinsessan och hertiginnan af Dalarna, friherrinnan Cederström, f. Leijonhufvud, friherrinnan Wattrang, f. Leijonhufvud, friherrinnan Leijonhufvud, f. Lagercrantz, friherrinnan Leijonhufvud, f. Wachtmeister, friherrinnan Leijonhufvud, f. Lewenhaupt, öfversten Axel E:son Leijonhufvud, öfverstelöjtnanten Sten Leijonhufvud, majoren Sten Leijonhufvud, trafikdirektören Abraham Leijonhufvud, direktören Knut Leijonhufvud, ryttmästaren Axel Leijonhufvud och häradshöfdingen Erik Leijonhufvud.

DEN JAPANSKA KVINNAN SOM MAKAS OCH MOR.

FÖRNÄM JAPANSKA.

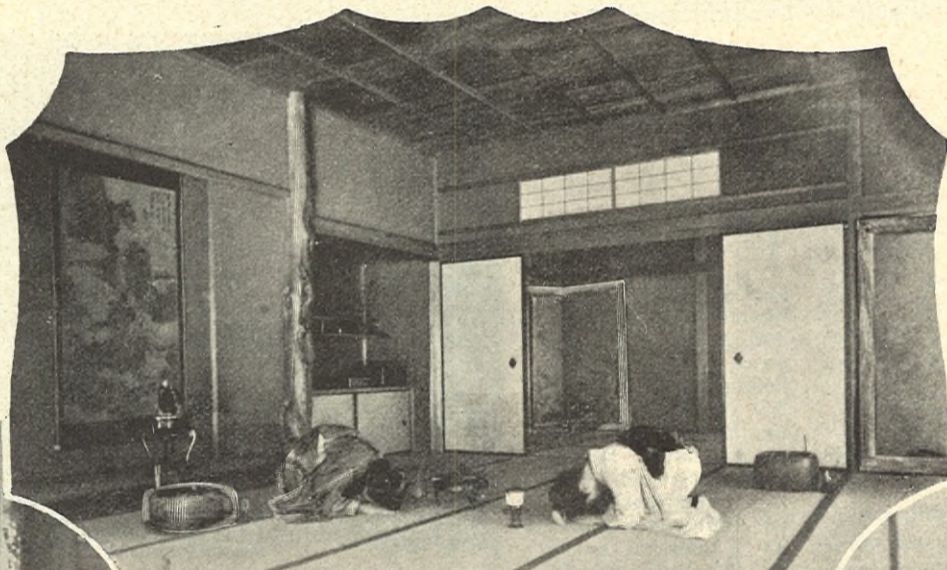
DÅ DEN UNGA japanska bruden inträder i sin mans hem, är det icke någon afundsvärd lott, som där väntar henne, ty redan dagen efter bröllopet måste hon börja med utöfvandet af sina många och svåra plikter. Ödmjukhet, artighet och fullkomlig lydnad icke blott mot mannen, utan äfven mot svärföräldrarna, är första villkoret för huslig trefnad. När familjefadern uppnått en ålder af 50 år, drager han sig tillbaka från alla göromål,

öfverlämnar dem till äldste sonen samt tillbringar hos honom sina sista lefnadsår i sysslolöst lugn. Så länge svärmodern lever, är det hon, som är den befallande och fordrar, att allt skall gå efter hennes önskan. Hon

har fullkomlig makt öfver svärdottern, äger rättighet att befalla samt vakar med argusögon öfver hennes dagliga uppförande. Med tålmod och utan klagan måste denna ofta fördraga hårdhet och orättvisa. — Lycklig skattas därför den kvinna, som icke äger någon svärmor.

I sitt förhållande till mannen anses och behandlas hustrun ej såsom en jämlike, utan snarare som en tjänarinna, åt hvilken hon aldrig gifver sitt förtroende. Hon bär dock hela ansvaret om hemmets trefnad. Från tidigt om morgonen till sent på natten är hon sträfsamt sysselsatt. Rummens städande, luckornas bortskjutande, golvens polerande, matlagning samt allt, som förekommer inom ett hushåll, måste hon tillsammans med tjänarne deltaga i. Tillhör hon icke den allra högsta samhällsklassen, måste hon förfärdiga icke blott sina egna, utan ock sin mans och barns kläder. På handarbeten ödes ej mycken tid, och de mästerligt utförda japanska broderierna komma från yrkesmän. I stället syssla de rikare damerna med silkesmaskodling. Under 40 dagar måste de små maskarne vaktas och vårdas på det mest omsorgsfulla sätt. När de äntligen hunnit spinna in sig i den dyrbara kokongen, sändas de till fabriken och återkomma sedan i form af sidentyger till sina ägarinnor, som sedan med största stolthet förevisa dem såsom en produkt af sitt arbete.

Hvilken samhällsklass hustrun än må tillhöra, fordras af henne, att hon själfuppförande och samvetsgrant uppfyller sina plikter. Mannen har däremot rättighet att utan klander, handla efter sitt godtyckande. Skulle hon motsätta sig hans önskningsar, blir hennes ställning försvarad och slutet blir då oftast skilsmässa. Där-

Den gruppbild Idun meddelar i sitt dagsnummer återger det Leijonhufvudska släktemötet å Riddarhuset, då medlemmarna voro samlade i och för medalj-öfverlämnandet.

Desslikes återgifva vi ett vid samma tillfälle taget porträtt af den 81-årige friherren B. A. Leijonhufvud samt en afbildning af den i guld slagna hyllningsmedaljen.

för tillåter en japansk hustru sin man allt, bemöter honom vänligt, ödmjukt och kärleksfullt, skulle äfven hennes hjärta vara nedtyngd af sorg och harm. Fullkomlig själfbehärskning, tålmod och själförsakelse jämte ett mildt, tillbakadraget väsen karaktärisera den japanska hustrun, egenskaper hvilka vi, hennes västerländska medsystrar, måste skänka vår djupaste aktning och beundran.

Då hon sålunda genom sitt

JAPANSKT HEMLIF. 1. RUMSINTERIÖR MED HÅLSANDE KVINNOR. 2. MODERSGLÄDJE. 3. VID SÖMNADEN. 4. HUSHÅLLSBESTYR.

äktenskap blir beröfvad all frihet samt möjligheten att se sina egna önskningar uppfyllda, vänder hon sig med hela sin kärlek till barnen, hvilka också utgöra hennes enda glädje och tillfredsställelse. Åt dem helgar hon sitt lif och som de äro de enda, på hvilka hon kan slösa sin ömhet, blir hon ofta tyvärr deras villiga slaf, utan tanke på att spara sig själf. Från deras spädate ålder är det hon, som ägnar dem all omsorg. De lämnas sällan åt tjänarnes vård, och att låta mannen på minsta sätt hjälpa till skulle anses såsom något oerhördt. I sjukdom och hälsa, dag och natt äro de små i hennes tankar, och från palatset ner till den ringaste hydda, gör denna ömma, allt uppoffrande moderskärlek sig gällande. Den som studerar det japanska lifvet kan ej finna något mera vackert och beundransvärdt än moderns inflytande öfver sina barn, ett inflytande så kärleksfullt och genomgripande, att det hos henne frambringar allt, som är stort och högsinnadt i den kvinnliga karaktären.

Ett enda tillfälle gifves dock, då den japanska kvinnan behandlas med aktning och vördnad af mannen. Skulle det nämligen inom en familj blott finnas döttrar, är det brukligt att fadern åt den äldsta utväljer en make, hvilken i stället för att mottaga sin brud i sina föräldrars hem, själf måste bosätta sig hos svärföräldrarna. Han måste då afsäga sig sitt familjenamn, antaga sin bruds samt hädanefter i allt ersätta äldste sonens plats. Det är emellertid ganska svårt för fadern att anskaffa en dylik brudgum och får han ofta hålla till godo med en, mindre bemedlad och af lägre rang. Dylika äktenskap äro högst motbjudande för unge män, enär de då förlora all sin makt, få intaga en underordnad ställning och böja sig under sin hustrus och sina svärföräldrars vilja. Skulle han ej uppföra sig dem till behag, kunna de bortsända honom, under det att barnen kvarstanna inom modrens familj. Detta adopteringssystem kallas *yoshi* och upptagas äfven söner i barnlösa familjer för att hindra familjenamnets utdöende.

Bland de sociala förhållanden, som i Japan skilja sig från våra, är kvinnornas underordnade ställning mest i ögonen fallande. I den mån upplysningen vinner insteg och västerns civilisation nedtränger bland folket, är dock att hoppas, det mera frihet må skänkas åt kvinnan, så att hon därigenom blefve mera oberoende af sin far, man och son. Hon skulle då förvisso gå en ljusare framtid till mötes, slutligen blifva betraktad som sin mans

jämlike och förtrogna och icke, såsom nu är fallet, blott vara en ringaktad varelse, hvilken han i allt äger rätt att behandla enligt sitt godtfinnande.

Kobe, Japan.

IDA TROTZIG

och

TYRA BRANDELIUS.

HUSLIG EKONOMI.

FRUARNAS näpna små själfbekännelser både i det ökända breffådeformatet och större afslöjanden inne i Idunsspalterna ur det fördolda hemlighetsfulla värld, hoc est köksregionerna, börja nu bli för mycket äfven för så pass förhärdade karlar som »damernas egna» på Idunredaktionen. Ty i veckotal ha de nu fått mata sin älskade papperskorg med kasserade matvaror i stället, som annars sig hör och bör denna ljufviga årsens tid, med vårdikter och kärlekskväden.

Den där lilla norska »konen», som placerade de misslyckade charkuterivarorna, om inte precis under slummerkudden åt sin bitte mand, så dock i alla fall under själfva soffan, där han tilläventyrs brukar njuta sin eftermiddagslur, tar onekligen hederspriset. Ty historien är verkligen »skräckelig».

Sopkvastar och dammviskor måtte allt föra en lugn tillvaro i grannlandet, när ett dylikt skafferi skall kunna få anses för ett fridlyst gömställe. Sammalunda måtte ock luktorganen antingen vara svagt utvecklade eller snufvan kronisk, när icke ens ruttna korfvar förmå att göra sig påmind, ändock jäsningsprocessen gått så långt att fasonen på corpus delicti vid upptäckten fyllde den tillkallade krigsmannen med fruktan och bäfvan för vidundret.

I alla fall lugnande att veta broderlandets värn och försvar så lättkrämdt, om nu den segslitna konsulatrågan skulle leda till oanade konflikter. Det vore ju bara att helt enkelt och simpelt garnera hela riksgränsen med gamla »skräckelige pölsar». Gutterne toge då helt säkert genast till härvarjan och budgeten för det försvaret blefve nog inte så hög, att de skattdragande behöfde rifva af sig håret före't. Krigsministeriet kunde verkligen ha godt af att ibland titta litet i Idun. Det kunde då få många upplysningar af värde bland matrecept och noveller och uppgifter hvar en nutida husmor förvarar gudsgäfvorna.

Soffor, chäslonger, portier och puffar med kjolar à la Filipsta' betraktar jag numera med

ytterligt misstänksamma ögon. Ty ho vet, om inte rätt hvad det är, en gammal förölyckad palt med raggen som på en arg igelkott kan komma framtrillande ur sitt gömställe och rent af skrämma ihjäl en arm stackare.

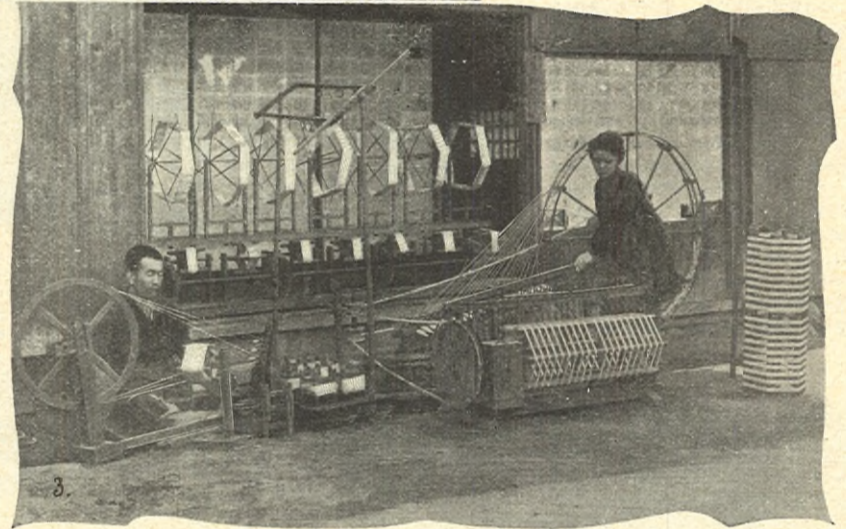
Hu!!!

Eller kanske en korf, lång och tjock som en boa constrictor, kan händelsevis ligga slingrad omkring benen på den lilla bekväma korgstolen, som är så inbjudande därinne i skymningsvrån. Hjälpl!!! I-h-h-hh!!! Ej heller kan det just vara så synnerligen angenämt för den stackars husfadern att komma tågande ut ur garderobsmörkret med en gammal luden pannkaka i näfven, funnen i hattasken i stället för hatten. Eller om fruns bräckliga sidenpuff skulle brista för hans 100 kilo vikt, ligga där och krafla, bland le beau reste från något litet extrakalas, hvilken i hastigheten blifvit gömd och glömd i det vanliga förvaringsrummet för hans olagade strumpor och kalsonger.

Frugan, som hade den djupa uttorkade brunnen att helt sonika stjalpa de kasserade matvarorna i, var sannerligen afundsvärdt lycklig!

Hon behöfde ingalunda förfäras hvarken för ett större julbak med ogräddade brödkakor och ojäst deg eller för en slakt, stor som efter en uroxe, när hon har slik en grufva att tillgå.

En sådan ovärderlig kokgrop borde verkligen grävas utanför hvarenda köksdörr, där icke de »lokale forhold» tillåta hållandet af höns och gris. En liten snäll gris vore annars önskvärd för hvarje

SILKESODLING I JAPAN. 1. SILKESMASKARNAS BEHANDLING. 2. SILKESKOKONGERNA SORTERAS. 3. SILKETS SPINNING.

oerfaren matlagerska som »försöksdjur» i stället för mannen.

Ty bättre att grisen får magkatarren än mannen. Han blefve i alla händelser inte så fruktansvärdt ilsken, om födan råkade att bli en smula konstig att definiera allt ibland. Och han viftade nog alltid tacksamt med knorren både åt Snorres mossbelupna saffransbullar, »skräckelige norske pölsar» och mycket, mycket annat i matväg, som endast en oerfaren liten husmor kan koka ihop.

LALJA.

EN RADIKALKUR.

FÖRMIDDAGSSOLEN lyste helt vänligt in i arbetsrummet, där fru Margit som bäst var sysselsatt med att stoppa strumpor. — Nog syntes det, att detta var ett arbete, som just ej intresserade lilla frun. Stoppa strumpor — åh — det var då det värsta hon visste. — Att så få lof att sitta och stoppa en hel hop efter hvarann', håll på håll, och det ena större än det andra, ty så tråkigt! — Nog skulle det vara bra mycket trefligare att stoppa ett par i taget, men Erik tog ju vid sig så rysligt, om han en gång råkade få tag i ett par, som hon ännu ej hunnit stoppa, och ville ej veta af att den saken togs »peu om peu».

Nu skulle hon då åtminstone passa på att stöka undan sista strumptvätten medan hennes man var inrest till staden; hon var just inte i sitt solskens-

lyne sådana där stoppdagar. — Så där ja! Nu ringde det på telefon också. Halft otåligt gick hon att svara.

»Hallå, åh, är det du, Erik? Så snällt af dig att ringa på. Jo tack, jag mår bra. Du kommer väl hem nu i morgon, eller hur?» — »Ja, med elfvatåget. Men jag kommer inte ensam, jag har främmande med mig, riktigt rart främmande, må du tro.

»Nej, men Erik, hur kan du bjuda främmande just nu, när du vet, att vi ha' så stökigt och oskuradt öfverallt? Det är väl ändå bara tillfälligt främmande, säg?»

»Nej, inte precis. Faster Augusta har lofvat följa mig hem och stanna öfver några dagar. Hon sitter så ensam här, stackars faster, att jag tyckte synd om henne, och hon blef så glad att få resa ut till landet; du får ej göra henne den sorgen att be henne skjuta upp.»

Där ljud nästan ett ångestskri från Margits läppar. — Faster Augusta — och just nu —!! Nu när hon hade som slarvigast och just tänkt börja en sådan där genomgående renoveringsprocess våningen rundt. Så ohyggligt gement gjord af Erik! Han, som dock så väl visste, hur riktigt pedantiskt noga faster var.

Åh, hvad skulle hon göra? Hon vågade dock ej säga nej — men — då var heller ej tid att längre prata bort tiden. En hastig afringning — och Margit sprang, ja flög genom våningen ut i köket, där Berta, hennes enda tjänsteande, i »moderato» diskade frukostdisken.

Åh, Berta, Berta, sluta med det där, här måste skuras och dammas i stället, faster Augusta kommer i morgon.» Och med ett riktigt tydligt »åh kors» måladt i sitt anlete, stänkte Berta diskvatten af händerna, blåste på nytt upp elden i spisen och satte på skurvatten.

Erik, Erik, hvi gjorde du mig detta? Och med en djup förtviflans suck skyndade lilla fru Margit in för att tänka efter hvar hon nu skulle börja.

Hvar — hvar — jo, först skulle hon då hyfva undan strumporna; det var visst tid att stoppa sådana nu!

Så upp i gästrummet först och främst.

Där voro ju de i sista tvätten rengjorda gardinerna ej upphängda ännu. Hvem kunde då också tänka, att det skulle komma främmande så snart? — Så där ja — nu var spetsen lossnad litet hvarstans också och måste åtminstone något så när fästas, och med nervös ifver arbetade lilla fru nära nog till middagen med detta, och ändå var där uppe så mycket att göra ännu.

Det fanns intet hon så fruktade som faster Augustas skarpa ögon i fråga om ordentlighet, och hennes samvete var sjukt. Hon hade nog vetat, att det fanns brister att afhjälpa litet här och hvar, men det var så skönt att kunna skjuta upp — tills man kunde ta' alltihop på en gång.

Nå, så sutto då ändligen gardinerna där, om inte precis så artistiskt som vanligt, så måste det dock duga. — Det där hålet i tapeten, som hon så många gånger tänkt sätta en lapp öfver men aldrig blifvit af, det skulle då faster strax upptäcka förstås, och ena kroken, som lossnat i klädhängaren, och bläckhornet, som såg så jämmerligt intorkadt ut. Och nog behöfde sängkläderna kanske piskas, men det var inte lönt att tänka hinna allt det där nu, såg det bara något så när snyggt ut för öfrigt så...

Det var ett godt stycke lidet in på eftermiddagen innan Margit kastade en sista pröfvande blick öfver gästrummet och började så rondan på nytt där nere. — Först måste hon lägga nytt papper på hyllorna i skänkrummet. Så förargligt, att hon ej hunnit få dit remsorna hon fick till jul af syster Anna! Kanske hon ändå kunde hinna det sedan i kväll, när allt annat var undanstökadt. Och så stillade hon sin värsta middags-hunger med en smörgås, medan hon skilde öl-, vin- och punschglas från den alltför broderliga förening de råkat komma i på hvardagshyllan. — Nu var klockan redan 8.

Pianinot behöfde en riktig sämskskinnsnigning; de där matta fläckarne på den blankpolerade ytan hade länge nog retat henne nu, och tangenterna behöfde nog också en grundligare rengöring än den dammtrasan i vanliga fall bestod, och nothyllan, ja, där var tidnings-, bok- och notpourri. Duken på salsbordet hade hon så länge tänkt vända; den såg allt bra urblekt ut där på solsidan. Det var då inte värdt att tänka hinna nu, men det var sant, banden på stolslängden i Eriks rum hade hon sett varit lösa, dem hann hon nog fästa. men kanske det var nödvändigare att sy fast den lossnade tofsen på braskudden? Hvar i all världen hade hon lagt den nu igen? Och kordongen var ju lös på förmakssoffan, ett långt stycke där på ena gäveln; nu kanske inga stift fanns att fästa den med heller?

Klockan var nära 1 på natten innan Margit slutat sin rond, rättat alla små fel, gnidit ur fläckar och tagit ett styng här och ett där, och ändå hade hon ej hunnit ta' ur stearinfläckarne inne på sängkammarmattan, och deras antal voro legio. Erik hade just senast i går sagt, att den kunde snart täfa med stjärnhimmelen i fråga om ljusa punkter. Men om så hela mattan bestod af sådana, orkade hon ej för sitt lif göra något åt det nu, åh — hvad hon var dödstrött, och med en suck vid tanken på allt hon ännu i morgon måste ha' gjordt innan 11-tåget kom, somnade hon och sof djupt till kl. 9 följande morgon. — Det blef brådtom upp.

Nu måste hon först putsa upp silfret ett tag, bara som allra hastigast, och kila ned i källaren för att se hur det stod till med »nringarne». Där nere var nog litet huller om buller, men dit skulle väl ändå ej faster komma; för det skulle hon allt akta sig.

Så hann hon bara duka kaffebrickan och kasta en blick öfver det hela, det såg ju riktigt fint och pryddigt ut hennes hem, i alla fall — men stearinfläckarna, ja, dem hann hon då icke med, hon måste dock nu gå ned till stationen.

»Åh, kära barn, en sådan välsignad sak det skall bli att få andas landluft några da'r. Jag har så långtat sedan Eriks bref med den vänliga inbjudningen kom.» — Och faster Augusta hängde upp hatt och kappa, kastade en blick i tamburspegeln och omfamnade hjärtligt sin brorsens hustru.

Eriks bref — — —?! Margit såg frågande på sin man, som hastigt lade ett finger på munnen till tecken af tystnad och därpå med ett oroligt uttryck skyndade in genom våningen för att dock strax därpå med ett belåtet drag öfver sitt anlete helt lugnt förena sig med de andra kring kaffet.

Så hade faster gått våningen rundt och öfverallt uttryckt sin förtjusning öfver så trefligt de hade det; nu var bara sängkammaren kvar. — Stearinfläckarna — — åh, att en sådan småsak kunde komma hjärtat att klappa så! Margit drog ett djupt andedrag och öppnade så dörren till det allra heligaste. — — Allt gick lyckligt och väl, — — men så — — o, fasa!!

»En sådan förtjusande matta ni här ha'. Äkta bryssel, jo jag tackar! Men se, sådan skada! Här måtte din jungfru gått med bart ljus då hon eldat, ty här är en stor stearinfläck. Den bör du genast ta' bort innan den sätter ett mörkt, obotligt märke efter sig. Har du litet kallt vatten, skall jag hjälpa dig.»

Jo, nu var det färdigt!

»Snälla faster lilla, inte skall du besvära dig med det heller, det gör jag så lätt sedan, nu gå vi ut i trädgården och titta på Eriks rosor, kom.»

»Nej, Margit lilla, i en ting går jag ej från mina principer. Skaffa du mig litet vatten bara, så skall jag, medan jag rensar bort stearinet, tala om något för dig, som äfven du kan ha' nytta af att veta.

Min mor försökte alltid impränta den satsen i mitt minne: 'Afhjälp en brist och rätta ett fel så fort du blir i tillfälle därtill, och du spar in hundratals kronor,' men, du känner nog unga flickors nonchalans i det hänseendet, det var då alldeles för besvärligt att ta' bort en fläck genast den uppkom eller att med några stygn fästa en upprifven volang eller dylikt, så'n't ville man helst göra — — 'sedan'. — Så blef jag en gång af en väninna inbjuden att en vecka gästa hennes hem, och där fick jag ögonen öppna för det fördelaktiga i denna min mors ordningsregel. — Dagen efter min ankomst dit skulle där bli främmande, endast några få grannar, men du milde, hur rörde ej huset upp för den sakens skull? I sista minuten skulle allt göras, fläckar ta's ur här och lagningar företa's där. Jag ser än i dag hvilket fläng där var, och hur dock endast till hälften allt blef gjordt, det var ju så brådtom. — Då insåg jag att mors råd var värdt att följas och fattade den föresatsen att försöka göra det, och gudskelof, sedan dess kan jag alltid med lugn motse en gäst, den må komma aldrig så å propos.»

Nu var fläcken borta, men lyckligtvis märkte ej faster någon mera och ej heller den förargliga rodnad, som spred sig öfver Margits kinder — eller kanske ville hon ej märka mera?

Så hade faster tagit godnatt. Margit ledsagade henne upp i gästrummet, och då hon åter kom ned, fann hon Erik fördjupad i dagens post. — Nu måste hon ha' visshet om det hon grubblat på hela dagen.

»Erik,» började hon — han såg frågande upp från tidningen — »hvad menade faster med att du skrifvit och bjudit henne hit, visste du förr att hon skulle komma?»

Han log men blef så småningom allvarligare. »Margit,» sade han, »jag har något att afbedja. Sätt dig här bredvid mig och hör sedan. — Du

är ju fullt öfvertygad om att jag älskar dig, liten, älskar dig så sant och innerligt som det är möjligt, men du Margit, jag älskar dig därför icke blindt. Jag ser dina fel, och jag sörjer öfver dem. Jag vill ej att min lilla hustru skall bli slaf under ovanor, dem hon, om hon allvarligt vill, kan lägga bort. Du har nog ansett mig alltför fordrande, ja, rent af småaktigt, när jag ofta nog påpekat din lilla svaghet att vilja först, när du blef riktigt tvungen, förbättra allt som råkat bli bristfälligt, och så — — — när intet hjälpte, beslöt jag att låta dig undergå en radikalkur. Jag visste ingen du fruktade mer än just faster Augusta och tänkte: 'hon eller ingen'. Du skulle få erfara följderna af din teori, och så lät jag faster komma å propos; i själfva verket skref jag och förberedde henne redan förra veckan. — Är du nu mycket ledsen på mig, min älskling?»

Hon svarade med att kyssa honom, i det hon hviskade: »Nej, Erik, du skall få se, åh, du skall få se!»

Och han fick se. Redan morgonen därpå, då han vaknade, låg Margit på golvet och gnodde bort stearinfläckar med en ifver som gällde det hennes framtida lycka, och Erik har sedan dess aldrig haft orsak att vara missnöjd på henne för sådana »småsakers» skull.

DRABA WERNA.

»GIFTA SIG FÖR PENGAR...» EN SKÅNSK BYGDESKILDRING AF NELLA NORRVALL.

FORTS. FR. FÖREG. N.R.

DÅ TÅGET åter satt sig igång, vände Beth sig om och Assarsson mötte åter den där förpinta, lidande blicken. Hon sade likväl ingenting utan gick tyst förbi honom, fastän hon var honom så nära, att kanten af hennes klädning snuddade vid hans fot.

Vid nästa station skulle hon stiga af, det visste John. Ingen ny resande hade kommit till. Hon och en halfsofvande gubbe voro de enda i kupén. Skulle han gå in och börja ett likgiltigt samtal med henne. Nej det kunde han inte.

Om han skulle fråga henne, hvarför — — Men nej, det kunde han ju inte heller. Han kom nämligen att tänka på den där kvällen, då hon med blixtrande ögon stod framför honom och hårdt och högmödigt lät honom veta, att han hade ingen som helst rätt att råda därvidlag.

Men hvarför såg hon nu på honom med så bedjande och sorgsna ögon? Hon hade ju förut visat honom det mest sårande förakt både i blick, ord och handling. Nu såg det ju nästan ut, som om hon ville vädja till hans medlidande, tigga om hans förlåtelse.

Men hvarför? Om han ändå — just för den där blicken — skulle varna henne ännu en gång. Men nej, det var ju nu oåterkalleligen för sent. Plikten band ju nu hans tunga. Ett gifvet trohetslöfte var i hans ögon lika heligt som eden vid kullerstolarna okränkbar, ty hvad Gud har sammanfogat, får människan icke åtskilja. Mellan honom själf och den kvinna han älskade låg nu en gapande klyfta öfver hvilken endast döden förmådde bygga bro.

Men hvarför såg hon på honom med så underliga ögon. Hvar var nu hennes högmod, hennes förakt — —

Hvarför såg hon inte på honom med den blicken den där gången under pilträden. Hade han då mött en sådan blick, ja då skulle all hans egen stolthet försvunnit. Då skulle han glömt hennes fars girighet, hans rikedom. Ja, han skulle kämpat för att vinna henne, t. o. m. om hon själf, ja, hela världen hade dömt honom som en lycköskare, en penningträl.

Och nu var det försent. Han grubblade och tänkte — tänkte och grubblade.

Äntligen rullade tåget in på hennes station. Perrongen var öde och tom. Ingen utom den, som mottog tåget, syntes till. John stod i spänd väntan. Skulle hon manne gå andra vägen, för att liksom förut söka undvika honom?

Nej, dörren gick upp, och hon stod åter framför honom, stod med sitt bleka ansikte vänt mot hans eget.

»Färväl, John,» sade hon vekt och räckte honom handen.

»Beth!»
Det låg en vild vrede i det korta utropet, och i stället för att taga hennes hand, grep han med båda händerna om plattformens järnräck.

Han tyckte sig höra en undertryckt snyftning, och så — var hon borta.

Alla föresatser ramlade, och med ett språng stod han vid hennes sida på perrongen.

»Skall han möta dig?» frågade han hest.

»Nej, han vet icke ens, att jag varit bortrest.»

»Skall du gå genom kyrkobyn?»

»Nej, skogsstigen är rätt bra nu, och den vägen är dubbelt kortare.»

»Får jag följa dig genom skogen, Beth?»

Hon spratt till, och han såg åter det skrämde uttrycket i hennes ansikte.

»Beth, jag tror, att du nu ändtligen börjar förstå, att jag är en hederlig karl. I mina ögon är du en annans hustru, men jag måste tala med dig.»

»Men det är ju sista tåget,» försökte hon in-vända.

»Jag går tillbaka genom furet. Därifrån är blott en half timmes väg upp till Nils. Där lånar jag en häst och rider hem.»

»Låt oss då gå genast,» sade hon tonlöst och vände sig mot skogsungen, hvilken räckte nästan ända fram till stationshuset.

De gingo tysta den korta tid, som skogsstigen varade. Men när de kommo ut till andra sidan, och utsikten öfver slätten vidgade sig, sade Assarsson kort:

»Låt oss sätta oss här en stund, Beth!»

Hon satte sig på en kullfallen trädstam, och han lade sig i gräset framför henne, kastande hatten långt ifrån sig.

»Tala nu om alltsammans!» John kände knappast igen sin egen röst, så underligt främmande föreföll den honom.

Hon svarade icke utan satt tyst och såg utåt markerna. Arbetarna hade vändt hem från åkern, och solen började dala. Enslig och tyst, fri och öppen låg slätten framför dem. Strax utanför skogen låg en bred dalsänkning, genom hvilken en bäck forsade. Stränderna voro öfversållade med kabelök, som glänste brännande gul i den späda grönskan rundt omkring. Till höger låg det mörka »furet», en liten vacker furuplantering, högt uppe på en backslutning. Till vänster låg kyrkobyn med sina hus och gårdar i behagligt virrvarr och inbäddad i lummig grönska. Det hvita kyrktornet höjde sig högt öfver de andra byggnaderna, och zinktaket blänkte silfverhvitt i solstrålarna.

»Så vackert det är alltsammans. — Och detta är min sista vår.» Beth slog händerna för ansiktet och grät högt.

Mannen, som låg framför henne, ville stiga upp och försöka trösta henne, men — ringen brände honom i ögonen, och han blef liggande orörlig.

Efter en stund lät hon händerna sjunka, men ännu skakades hennes kropp af snyftningar.

»Beth, tala nu om det, pina mig inte längre! Har du blifvit lockad, tubbad, eller hur har du kunnat handla, som du gjort?»

»Nej, jag är hvarken lockad eller tubbad. Jag har med öppna ögon och af egen fri vilja sålt mig till den högst bjudande.»

Han hade rest sig upp på armbågen och såg på henne i mållös häpnad.

»Du tror mig icke. Jo, det är fullkomligt sant. Far afrådade mig, och min stackars väninna, Hedda Holm, grät och bad, men allt var förgäfvets. Jag gaf löftet, och jag skall äfven hålla det, trots allt.»

Assarsson hade sprungit upp. Han stod nu tätt framför henne, lutad mot en skroflig pil.

»Hur kunde du? Hur kunde du, Beth?» Ådrorna på hans panna svällde, och han skakades af våldsamt vrede.

»Jag måste,» svarade hon stilla. »Det gafs ingen annan utväg. Jag var ett värnlöst offer för vidriga omständigheter och — fädernas missgärningar.»

»Men hvems var skulden, hvems?»

Hon höjde det sänkta hufvudet, och hennes ögon mötte hans. John såg gula gnistor tändas och släckas, flamma och försvinna i de onaturligt vidgade pupillerna.

»Din var skulden, din och ingen annans.»

Orden kommo öfver honom som klubbslag, och han stödde sig ännu tyngre mot det bräckliga pilträdet, hvilket gaf vika för hans tyngd.

»Beth, är du från dina sinnen?»

»Nej, jag har aldrig varit så hopplöst klar-seende som nu. Det är du, som drifvit mig ut i allt detta gränslösa elände. Hade jag aldrig fått se dig eller höra din röst, så hade jag kanske aldrig fått veta, hvad — — —

Hon tystnade tvärt.

»Hvad? Fortsätt, Beth!»

»Hvad kärlek är. Men jag hade måhända då varit skonad från allt det förnedrande elände, i hvilket jag nu blifvit kastad.»

John vände blicken bort. Han såg in i dunklet

mellan de friska, lummiga bokarna. Vårens smekande frid bredde sig öfver och rundt omkring dem. Från snären därinne hördes gökens toner. De besvarades ögonblickligen borta från furet. Så började näktergalen sjunga, nästan midt öfver deras hufvuden. — — —

Assarsson log. Var det väl någon mening i tingen och tanken. Var kanske ändå lifvet ett gyckelspel. Var det måhända, hvad nutidens snillen gjorde det till — en oberäknelig komedi.

»När började du älska mig, Beth?» Rösten lät nu lugn och liknöjd, som om saken gällt en främmande, en honom fullkomligt likgiltig person.

»Jag vet hvarken när, hvar eller hur, men förmodligen har jag älskat dig från första gången, jag såg, eller rättare hörde dig.»

»Men Beth, Beth! Hur kunde du då hela tiden visa mig ett så grymt förakt, en sådan köld och bitterhet?»

»Det var ju min enda räddning. Allt och alla styrkte mig ju i den tron, att du alltjämt fikade efter fars pengar. Ingen tog ditt försvar, ingen mer än Nils, och han trodde jag ju gick dina ärenden.»

»Och när började du ändtligen inse, att jag icke var fullt så skurkaktig, som du föreställt dig?»

»Först när det var oåterkalleligen för sent.» John gick af och an framför den unga flickan, som grät stilla. Han hade knutit händerna och bröstet arbetade våldsamt. Plötsligt stannade han framför henne.

»Men om du älskade mig, Beth, hur kunde du då visa en sådan gnistrande vrede, ett sådant högmord, när jag, i öfversvallande lidelse varnade dig — för den andre?»

»Jag vet det icke själf. Kanske var det högmord, särad fåfänga, svartsjuka, eller kanske allt detta tillsamman. Ah, John, du vet icke, hvad jag led, när du stod och såg ut i natten och med sådan hänförelse tolkade din kärlek — till en annan, trodde jag ju. Och ögonblicket förut hade du sagt mig, klart och tydligt, att mig ville du ingenting, ingenting alls. Mig hade du sökt för guldets skull, nu var det alltsammans intet, just för din kärlek till den andre.»

»Men, Beth, hvad tänkte du då om min häftighet strax efter? Nog kunde du väl begripa, att om du varit mig likgiltig, hade jag uppfört mig på helt annat sätt. Då kunde väl ditt giftermål varit mig fullkomligt likgiltigt. Kunde du då inte tänka så långt?»

»Nej, inte efter hvad du strax förut hade yttrat, och i ett sådant uppror, som jag då var. Sedan, ja, nästan strax efter det vi hade skilts åt, ansåg jag det för vanlig vänlighet. Jag sökte dig också öfver hela huset, men du var försvunnen. Hade du den gången varit ärlig, John, så hade förmodligen allt nu varit annorlunda.»

»Ja, kanske det, Beth. Synden straffar sig själf och blir ytterligare straffad. Vi ha båda af falsk stolthet gjort bägges vårt lif snedvridet. Du ville icke förlåta, jag icke bedja därom. En för-mildrande omständighet kan jag dock förebära.»

Jag tyckte hela tiden, att plikten bjöd mig försaka, till och med ett försök till närmande. Jag trodde ändå aldrig, att du kunde blifva lycklig med en man, som först sökt dig för pengarnas skull. Du hade så ofta och så bittert låtit mig förstå, hvad du tänkte om den saken, att jag omöjlig kunde få någon annan öfvertygelse än den.»

»Ah, John, hvad du ändå känner kvinnan litet. Allt det där var ju bara nödvärn. Jag var förmögen rädd för dig. Jag anade, att en enda blick, ett enda ord af dig skulle få mig att falla till föga. Jag ville icke säljas, men jag älskade dig så gränslöst, att jag förmodligen utan vidare skulle följt dig när som helst och hvart som helst.»

»Tig, Beth! Vill du då göra mig vansinnig?» Han kastade sig ned i gräset och låg en lång stund orörlig.

»John,» sade Beth stilla, »jag måste gå nu. Låt oss skiljas utan vrede. Vi ha båda felat, och båda få vi lida straffet därför.»

»Beth,» han for upp igen, »du sade ju nyss, att du var ett offer för andras fel. Hvad är det då, som ligger bakom det här?»

»Det kan jag icke säga dig, John. Därvidlag är jag bunden af ett löfte. Men jag är icke själf skuldlös. Upprifven af sorg öfver min olyckliga kärlek, utan hopp, utan framtid, tog jag villigt den martyrkrona, man räckte mig. Jag trodde, att jag af Gud blifvit utsedd att sona, hvad andra brutit.»

»Och ändå visste du, att jag led lika djupt, lika hopplöst som du.»

»O nej, nej, inte då. Det fick jag ju veta först en vecka efter min förlofning. Du hade, utan att vilja det, förråd dig för Nils. I harm öfver mitt handlingssätt, hvors orsak han ej kände, talade han om, hvad han gissat. Han anade ju

ej, att han med detta gjorde min olycka dubbelt större, än den redan var.»

»Bryt den ovärdiga bojan, Beth! Genom missförstånd och vidrigheter har du kommit in i eländet. Det kan inte vara orätt att bryta, när du blifvit bunden genom en nedrig komplott.»

»Så får du inte kalla det, John. Hade det varit bedrägeri och Märten varit medveten därom, hade jag naturligtvis åter kunnat frigöra mig när som helst. Men han har ingen aning om verkliga orsaken till mitt jaord, som jag gifvit honom fritt och öppet. Du talade om plikten nyss. Vill du nu, att jag skall bryta mitt ord och så utan vidare gifva det åt en annan?»

»Nej, det vill jag icke,» svarade han hårdt.

»Minns du slädpartiet för två år sedan, John? Minns du, hvad du den gången sade om kärleken? Jo, kärlek och plikt måste följas åt, förklarade du. Sviker man den senare, då är det icke längre kärlek. Ah, John, föga anade vi då, du och jag, att vi en dag skulle stå framför detta antingen eller, svika eller försaka.»

»Försaka, ja, det är icke härvidlag det mest kvalfulla. Försaka skulle jag kanhända kunnat göra med leende läppar, om jag fått lämna dig kvar i hemmet eller åt en man, som varit dig värdig. Men att tänka sig dig i den manns våld, helt och hållet hans egendom. Ah, Beth, det är nästan mera än en människa kan bära. Och så medvetandet att man till en del själf bär skulden. Ack, min stolta Beth, har jag en gång med mitt närmande förolämpat dig, så har du nu blifvit grymt hämnad.»

»Ah, John,» bad Beth gråtande, »förlåt hvad jag sade nyss och försök att glömma allt lidande som du fått genomgå för min skull. Jag borde tegat, men allt det gamla refs upp, när jag nu såg dig igen.»

»Hade du kunnat glömma förut?»

»Jag måste. Plikten bjuder, och jag har därvidlag blott ett att välja.»

Han stod och såg på hennes vackra, förgråtna ansikte!

»Har han kyssat dig, Beth,» slungade han plötsligt fram.

Hon ville tiga, men hans brännande blickar tvingade henne att svara.

»På kinden en gång,» kom det sakta, och ansiktet flammade som af blygsel och skam.

»Är det allt?»

»Ja.»

Han kastade sig ned framför henne och ville lägga hufvudet i hennes knä, men hon sköt honom sakta undan.

»Nej, John, fresta oss icke,» sade hon, i det hon steg upp. »Har du glömt hvad du nyss sade, att jag i dina ögon är en annans hustru?»

Han steg också upp.

»Ja, gifve Gud, att jag kunde glömma både det och mycket annat.»

»Adjö, John!»

»Skall du gå nu?»

»Ja, jag har nog redan dröjt alltför länge. Mor kommer bestämdt att bli förvånad.»

»Beth,» han ljusnade igen, »kan du inte uppskjuta bröllopet — så länge som möjligt?»

»Det har jag redan gjort, i veckor och månader. Nu är fristen ute, och det är oåterkalleligen bestämdt.»

»När, Beth?»

»Plåga oss nu inte längre! Låt mig gå!»

»Får jag följa dig bortom ån?»

»Nej. — Farväl, John, och Gud hjälpe oss båda.»

Hon gick, och han stod och såg efter henne länge — länge. — — —

När Beth nalkades hemmet, såg hon modern sitta ute på gärdesgården och se ut öfver markerna. Hon drog floret tätare för ansiktet. Modern fick icke se, att hon grätit.

»God kväll, mor!»

»Men — hvar i all världen kommer du ifrån?» Modern hade vändt sig om och såg häpen ut.

»Från Lars Ols i H.,» försökte Beth skämta.

»Men det är ju ett par timmar sen tåget kom. Jag trodde du blef kvar tills i morgon.»

»Nej, jag gick genom skogen, och där är så härligt nu i kvällsstunden. Men inte går det an, att mor sitter så lätt klädd på det kalla stengärdet.»

Liksom till svar hostade modern, häftigt och ihåligt.

»Ja, hör mor det. Det går bestämdt inte an, helst nu, när det börjar bli kyligt, och solen håller på att gå ned.»

»Åh strunt, inte fryser jag inte. Det var så varmt inne i bakstugan. Det gör riktigt godt med en smula svalka.»

(Forts.)

TEATER OCH MUSIK.

KUNGL. TEATERN återupptog i måndags Verdis opera »Otello», som ej gifvits härstades på flere år. Då detta nummer af Idun på grund af helgdagarna tidigare måst gå i press, kunna vi ej förr än i nästa nummer redogöra för denna reprispremiär.

— *Symfonikonsert* gifves som vanligt påskdagen å k. teatern till förmån för hofkapellets pensionsinrättning och under anförande af förste hofkapellmästaren Nordqvist. Programmet upptager Schumanns symfoni nr 2 c-dur, Bachs konsert för 2 violiner, Smetanas symfoniska dikt »Moldau» och Beethovens symfoni nr 2 d-dur.

GOETHE-BEETHOVENS härliga »Egmont» har gifvits några aftnar å kgl. teatern med herr *Palme* och fru *Bosse* i hufvudrollerna. Det högpöetiska dramat, hvare en stor renässansdiktare och en stor renässansmusiker gifvit något af det mest personliga i sitt snille, fick en god, om än ej alldeles monstergill tolkning af Egmonts och Clärchens representanter. Men det fullkomliga kan man här mindre än någonsin ha kraf på, så föga som det stora skådespelet odlas hos oss.

Man bör i stället glädjas öfver hvad man får till lufs i den vägen, i synnerhet då, som här är fallet, man märker pieteten och den goda viljan, hvartill kommer Beethovens odödliga musik, som af ingen dramatisk bristfällighet låter sig förvanskas.

SVENSKA TEATERN. En debutant, som redan vid första framträdandet röjer stark målmedvetenhet i förening med oomtvistlig talang och genomarbetad teknik, hör väl till ovanligheterna. Fröken *Sandra Leufstedt*, hvilken för några dagar sedan debuterade som *Magda* i »Hemmet», är emellertid en sådan sällsynthet, hvars uppenbarelse teatervänner måste hälsa med oblandad glädje.

Att vi i henne ha en de stora uppgifternas tolkarinna ligger utom allt tvifvel, och man kan endast önska att hon, sedan hon frigjort sig från vissa teatermanér, lånade från en af våra primadonnor, hvars apparition hon till mera skada än gagn för sig själf erhållit i öfverraskande grad, måtte komma i åtnjutande af roller, som befrukta och utveckla hennes rika talang.

YVONNE DE TRÉVILLE heter den för oss nyaste stjärnan på sångens rikt stjärnströdda himmel. Första gången vår publik sättes i tillfälle att lyssna till henne blir på Svenska skytteföreningens soaré härstades den 14 dennes.

Melle Yvonne de Trévilles tillhör en framstående fransk-canadensisk familj. Redan vid unga år kom hon till Paris och erhöi där sångundervisning af flere framstående lärare, men det var i synnerhet den berömda m-me Marchesi och tenoren Gandubert, som lade den sista och prägelgivande handen vid hennes artistiska utbildning.

Hennes debut skedde i New York 1899 såsom *Margareta* i *Faust* och lär ha kröntes med stor framgång. Sedermera har hon låtit höra sig från operascener i London, Madrid, Bilbao, Aix-les-Bains, Marseille och Paris och är sedan förra året engagerad vid Opéra Comique i sistnämnda stad. Den franska och engelska pressen har om hen-

YVONNE DE TRÉVILLE.

nes uppträdanden uttalat sig i de mest hänförliga ordalag, som, om de icke söka sin upprinnelse i en tillfällig recensentextas, tyda på att mlle de Trévilles är en storhet som operasångerska.

Hon kommer möjligen att uppträda å härvarande Kgl. teatern, i hvilket fall vår musikälskande publik själf blir i tillfälle att pröfva värdet af hennes musikdramatiska talang.

KONSERTFÖRENINGEN har på grund af mellankommande hinder nödgats framflytta sin sista abonementskonsert till torsdagen den 9 dennes.

SÅNGSÄLLSKAPET T. T. (Thalias Tjänare) är ett nybildadt sällskap, bestående af solister från olika hufvudstadsteatrar, hvilket påskdagen kl. 1/2 2 midd. i Musikaliska akademiens stora sal gifver sin första konsert under anförande af dir. Erik Åkerberg. Programmet är synnerligen intressant och upptager flere nyheter, däribland W. Peterson-Bergers »Balder är fallen», »Abschied» af Humperdinck och »Soldatvisa» af R. Strauss.

HYLINS Violtvål 612

HYLINS Liljekonvaljedoft

HR GUSTAF HÄGG gifver orgelkonsert i Klara kyrka annandag påsk med biträde af flere framstående föreningar.

DAMERNAS MUSIKBLAD utsände i förra veckan nr 7 och utsänder i dessa dagar nr 8, båda med ett omväxlande och anslående innehåll. Det förra numrets musikafdelning bjuder på »Toréador et Andalouse», för piano och violin, op. 103 nr 7 af *Anton Rubinstein*, Vals ur oper. »Florodora» af *Leslie Stuart* (nu gifven på Vasateatern) samt »Dalmasen», hambo (original för D. M.) af *E. A. Klingberg*. Nr 8 innehåller likaledes trenne kompositioner, nämligen »Ave Maria», sång med piano- eller orgelackompanjemang af den nu så berömda och äfven hos oss introducerade österrikiske tonsättaren *Anton Bruckner*, »Drömeri», salongsstycke (original för D. M.) af *Ignotus (Otto Samson)* samt »Valse élégante»,

op. 116 af *Charles Godard*. Alla dessa kompositioner äro förut utgifna härstades. I de båda numrens textafdelning återfinnas utom de sedvanliga musikrevyerna flere intressanta och underhållande artiklar, såsom »Carmens toniktare» med porträtt af Bizet, »Paganini-legenden» af Franz Friedberg, den från början af 1880-talet här välkände Paganini-spelaren (m. portr. af Paganini), »Det musikalska England»; dessutom porträtt af de tre finska sångerskorna Ekman, Järnefelt och Mannerheim, äfvensom af tonsättaren Bruckner. I nr 7 återfinnes därtill ett intressant musikaliskt *prisgåta*, som en hvar af abonnementerna torde kunna lösa, och där högsta priset utgöres af ett nytt *pianino till ett pris af cirka 800 kr.* Vi rekommendera Iduns läsarinor att taga del af dessa båda nummer, som kunna fås i hvarje välsorterad bok- och musikhandel eller ock hos *Exp. af Damernas Musikblad*, Lilla Vattugatan 19 A., Stockholm.

KÖKSALMANACK

Redigerad af

ELISABETH ÖSTMAN,

Inneh. af Elisabeth Östmans Husmoderskurs i Stockholm.

FÖRSLAG TILL MATORDNING FÖR VECKAN 12—18 APRIL 1903.

Söndag (Påskdag): Consommé med kanapéer; sparris med rördt smör; stekt oxfilet med madeira och legymer; pistacieglacé.

Måndag (Annandag påsk): Julienne-soppa; helstekt gris med äppelmos; apelsin med blanc-manger.

Tisdag: Salt färkött med brynta rötter; kornsoppa med grädde.

Onsdag: Kall grisstek med lingon; hvit sagsoppa.

Torsdag: Ärtor med fläsk; plättar med sylt.

Fredag: Korfkaka; körsbärs-soppa.

Lördag: Ärtpuré med rostad bröd; kokt torsk med senapsås.

RECEPT.

Oxfilet med legymer (f. 6 pers.). 1.2 kg. oxfilet eller oxhare, 1 hg.

späck, 2 msk. (40 gr.) smör, 1/2 tsk. salt, 1/4 tsk. hvitpeppar, 4 dcl. brun buljong, 1/2 dcl. madeira.

Sås: 1/2 msk. (10 gr.) smör, 1 msk. mjöl, köttjus- 1/2 dcl. madeira.

Till garnering: Persilja, 1 litet hvitkålshufvud.

Legymer: 1 burk ärtor, 2 stora morötter, 1 lit. potatis.

Beredning: Fileten eller haren putsas, senor och hinnor borttagas och köttet tvättas med en duk doppad i hett vatten, hvarefter det späckas i tätare rader med de fint skurna späckstrimlorna. En långpanna upphettas tills den blir rykande het, köttet lägges och brynes hastigt på båda sidor, ofvanpå spisen. Smöret tillsättes, och köttet kryddas samt spädes med den kokande buljongen och madeiran, litet i sänder, insättes därefter i het ugn och får steka omkring 40 min., under det den öfveröses hvar tionde minut. Oxfileten upptages, skäres i tunna skivor och hoplägges åter, så att den behåller sin form, den garneras med små snäckor, utskurna af raa hvitkålsblad, hvilka fyllas med ärtor, morötter och brynt potatis.

Köttjusen silas och skummas. Smör

och mjöl sammanfräsas, köttjusen påspädes, litet i sänder, under flitig rörning, och såsen får koka 10 min., hvarefter den afsmakas med madeiran och serveras i särskild säsksål.

Pistacie-glacé (f. 6 pers.). 5 ägg, 75 gr. strösocker, 7 dcl. tunn grädde, 50 gr. pistaciemandel.

Beredning: Äggulorna röras med sockret 1/2 tim. Grädden kokas upp med den stötta pistaciemandeln, hvarefter mandeln fränsilas och grädden tillsättes de rödda äggulorna under stark vispning. Krämen hälls åter i kastrullen och får under fortsatt vispning sjuda då den upphälles och vispningen fortsättes tills krämen blifvit kall. Den slås därefter i glacemaskin och vrides omkring 7 min., hvarefter den nedpackas i glacidosan och fryses 3—4 tim.

Glacen garneras med hackad pistaciemandel och mandeless.

Apelsin med blanc-manger: (f. 6 pers.). 5 apelsiner, 50 gr. stösocker, 1 kkp. jordgubbs- eller körsbärs-sylt, 1 hg. biscuits.

Blanc-manger: 4 dcl. tjock grädde, 1 msk. vaniljsocker, 3 blad gelatin, 2 msk. hett vatten.

Beredning: Apelsinerna skalas, skäras i skivor och alla kärnor borttagas noga. Apelsinskivorna läggas i en geléskål, hvarfals med sockret, sylt och biscuits.

Till blanc-mangern vispas grädden till hårdt skum och afsmakas med vaniljsockret. Gelatinet sköljes i kallt vatten och upplöses i det varma vattnet, får afsvalna och nedröres sedan försiktigt i gräddskummet. Blanc-mangern hälls därefter öfver apelsinerna i geléskålen och garneras, sedan den stelnat, med sylt och biscuits.

Hvit sagsoppa (f. 6 pers.). 2 lit. vatten, skal och saft af 1/2 citron, 1/2 kkp. hvita sagsgryn, 1/2 kkp. sultana russin, 2—3 äggulor, 2 hg. strösocker, 1 dcl. sherry eller franskt vin, 1 dcl. rabarbersaft.

Beredning: Vattnet kokas upp med citronskalet. Sagsgrynen sköljas och illäggas jämte de sköljda russinen och soppan får koka under jämn rörning tills grynen äro klara.

Äggulorna och sockret röras i soppskålen till hvitt skum. Den heta soppan tillslås under stark vispning, och

afs smakas med citronsaften, vinet samt rabarbersaften.

Den serveras om så önskas med biscuits eller skorpor.

Korfkaka (f. 6 pers.). 6 hg. oxlever, 3 hg. färskt fläsk, 1 1/2—2 kkp. risgryn, 2 lit. mjölk, 1 kkp. russin, 2 msk. sirap, 1 msk. salt, 1/2 tsk. hvitpeppar.

Till formen: 1 msk. (20 gr.) smör, 2 msk. stötta skorpor.

Beredning: Lefvern sköljes väl och får ligga i vatten omkr. 1/2 tim., hvarefter den förvälles, får kallna och drifves 2 ggr. genom köttkvarn jämte fläsket. Grynen skällas och påsätts iden kokande mjölken och få koka under rörning, tills de äro mjuka, då gröten upphälles att kallna. Därefter tillsättes den malda lefvern, de rensade och sköjda russinen, sirapen och kryddorna. Massan omröres väl och afsmakas noga samt slås i smord och brödbeströdd form och gräddas i god ugnsvärme omkr. 1 tim. Korfkakan serveras med skiradt smör.

Nya Lärarinneseminarium

utbildar lärarinnor för privatskolor, offentliga småskolor och hem. Kursen är 1- eller 2-årig. Franska, tyska och engelska språken läsas, men är valfria. Inträdesöskande, som genomgått högre flickskola, inskrives utan inträdesexamen, så långt plats finnes. På den praktiskt-pedagogiska lärarinneutbildningen lägges hufvudvikten. Seminarier står under statens inspektion och åtnjuter statsunderstöd, hvarför terminsavgiften fortfarande är endast 100 kr. Inträdesansökningar böra insändas under april eller maj mån. till undertecknad, läroverkets föreståndarinna, adr. Birger Jarlsgat 35 (K. F. U. M:s hus).
ALMA DETTHOW. Träffas säkrast månd., onsd., fred., kl. 12-1.

Iduns Handarbetstidning

utkommer år 1903 två gånger i månaden som en själfständig månadstidning och kostar för helt år kr 2: 20 för halft år kr 1: 20, lösnnummer 10 öre. För detta billiga pris erhålles sålunda 2 gånger i månaden ett nummer med originalmönster till handarbeten af alla slag broderier, läderplastik, träsniderier, glödrättning m. m. komponerade af tvänne framstående kvinnliga konstnärer på detta område.

Lars Monténs Neutrala Kärnväl till yllefvätt och Oleintvätt till linnfvätt användes lämpligast sålunda:
1/2 kg. tvål kokas i 2 liter vatten; när tvålen är upplöst, tillsättes under omröring 20 à 25 liter ljumt vatten; i denna utspädda lösning neddoppas plaggen. Vid yllefvätt böra såväl lösningen som sköljvattnet hafva 36 à 38 grader. Finnes hos de flesta specialhandlare samt i mina butiker.
Nr 19 Stora Nygatan. — Nr 29 St Paulsgatan.
Silfvermedalj i Köpenhamn 1888. Guldmédalj i Stockholm 1897.

LÄROBOK för själfstudium i Gabelsbergers **STENOGRAFI**. Pris 80 öre i fri- eller sparmärken. Rekvereras hos Carl Keven-ter, Västervik.

Påsk Sänd 1: 50 för 100 prof à fantasi, vy- o. svenska påskkort med verser. Äfven 1: 75, 2 kr., 2: 50, 3 och 5 kr. pr. 100 sort. F. Gustavsons förlag, N. Hamngatan 28, Göteborg.

Hvarje häfte af »Moster Emmas Väf-bok» kostar 1 kr. 35 öre. Första häftet, mattor. Andra häftet, tyger till gardiner, herrkostymer, promenad-, supé- och brukklädnader. Erhålles mot postlöskoft från fru Emma Andersson, *Kuddby*.

Nationaldräkter. Tyger till kjortlar, liststycken, förkläden samt alla slags band finnas hos **Dala Konstväfveri, E. Josephson, Djursholm**.

Sommarbostad i Jämtland. Tvänne möblerade lägenheter på 2 à 3 rum och kök i naturskönt belägen valla i Mörsil, 5 min. väg från järnvägsstation, uthyras öfver sommaren. Härligaste utsikt från verandor. Förfrågningar besvaras af Axel Sjöberg, Mörsil.

Agenter!!! sökas för försäljning af **Elektriska Bälten**. Prof, cirkulär och intyg sändes gratis och franko. **Gratisbåtte** jämte hög proc. beviljas säljare. Skrif där för genast. Adr. **Jean Thonerfeith, Burseryd**.

TIDAROLMS FANTASIMÖBLER
rikhalt. ural i fornn. stil. Fullst. rumsmöblemang utföras i alla olika variationer efter order. **Mod. mönster.** Begär prisuppgifter från **Tidaholms Bruks Aktiebolag, Tidaholm**. (Försäljningsmag. Beridarebang. 27, Sthlm.)

I Sällskapet Barnavårds anstalt för utbildande af barnvårdarinnor finnes elevplatser lediga den 1:sta i hvar månad från den 1 juli detta år.
Kursen varar i 3 mån. Eleverna, som bo inom anstalten, betala 30 kr. pr månad i ett för allt. Enstaka frielever mottagas.
Närmare meddelar anstalts föreståndarinna, fröken A. Törnqvist, Brännkyrkagat. 88, Stockholm.

Gynna Iduns Annonserer!!

Ett par fina våningar i Visby, den ena bestående af 4 stora rum, den andra af 2 rum, med den härligaste utsikt öfver hafvet och belägna strax utom släsmuren intill det nya länslasarettet, uthyras med eller utan möbler på längre eller kortare tid under badsäsongen. Kök till båda våningarna, om sådant önskas. Friskt läge, storslagen utsikt! Anmälan göres till Red. af Gotlandsposten, Visby.

Vid Karlshamns Elementarläroverk för flickor blir instundande höstterminen en lärarinneplats ledig. Undervisningsämnen: tyska språket (äfven på högsta stadiet), Modersmålet och franska språket (på mellanstadiet) samt, om möjligt, kristendom. Kompetensvillkor: genomgången kurs vid Högre lärarinneseminarier eller därmed jämförlig utbildning. Lön: 1,100 kr. jämte pensionsbidrag. Ansökningshandlingar böra före den 1 maj insändas till skolans föreståndarinna.

Vid Filipstads Elementarskola för flickor (7 kl.) blifva med nästa läsårs början lediga: en lärarinnebefattning i hufvudsakl. historia, geografi och naturkunnet, hvarför lönen är 1,100 kr. med tvänne ålders tillägg å 100 kr. efter resp. 5 och 10 års väl vitsordad tjänstgöring, samt lärarinnebefattningen vid den förberedande skolan, hvarför lönen är 800 kr.
Sökande till den förra bör hafva genomgått Högre lärarinneseminarier, till den senare småskollärarinneseminarier samt helst äfven elementarskola för flickor. — Till styrelsens ställda ansökningar jämte nödiga kompetenshandlingar ingifvas före den 15 maj till dess ordf.

K. O. Tellander.
Vid **Karlskrona högre läroverk för flickor**

blifva till nästa läsårs fyra lärarinneplatser lediga. Den ena med undervisningsskyldighet i naturkunnet på skolans alla stadier: den andra med matematik samt svenska på mellanstadiet; den tredje med engelska samt historia och geografi, på mellanstadiet; den fjärde med undervisningsskyldighet i förberedande afdelningen.
Till de tre första platserna kan ombyte af läroämne ske, och böra sökande till dessa platser hafva genomgått Högre lärarinneseminarier. Lön 1,200 kronor. Till den fjärde platsen fordras afgångsbetyg från Högre flickskola och småskoleseminarium. Lön 800 kr.
Bidrag till pensionsinrättning.
Ansökningar, åtföljda af läkarebetyg, torde insändas till föreståndarinna före den 20 april.

Vid högre flickskolan i Skara äro 2 lärarinnetjänster lediga att tillträdas vid nästa hösttermins början, den ena med undervisningsskyldighet i matematik och modersmålet på högre stadiet samt naturhistoria (alternativt: tyska) på mellanstadiet; begynnelselön för lärarinna med full kompetens: 1,100 kronor. den andra med undervisningsskyldighet i hufvudsakligen i 1:sta à 3:dje förberedande klassen samt för öfrigt på lägre skolstadiet i svenska ämnen; begynnelselön: 1,000 kronor.
Ansökningar jämte vederb. kompetensbetyg insändas **före d. 1 maj** till **Flickskolans Styrelse.**

UNG FLICKA, mellan 20 och 30 år, i besittning af god folkskolebildning samt barnkär, hvilken vill åtaga sig skölseln af en två-årig flicka och ett spädt barn samt alla till barnvården hörande sysslor, erhåller plats 15 maj hos i Hamburg bosatt officersfamilj, där frun är svenska. Fri resa, årslön 180 mark (160 kr.). Den sökande måste binda sig för ett år. Goda rek. fordras. Svar med porträtt und. adr: Fru-lein Margarete Jensen, Hamburg, Hallerstrasse 43, P. 1.

Lärarinna önskas för sommaren (event. stadigv.). Godt hem i Sörmland. Uppg. gen. Norra Inackord. Byrån, Mästersamuelsgat. 62, Sthlm.

ENKEL, duglig flicka, från landet, kunnig i sömnd och van vid barn, erhåller genast plats om svar med löneanspråk och ref. sändas till »A. B.», Gustafsberg.

Tvänne lärarinnebefattningar vid Östersunds flickskola äro lediga att tillträda vid nästa hösttermins början. Den ena med undervisningsskyldighet i franska, svenska och historia; den andra i matematik, fysik och kemi. Lön 1,200 kr. Ansökningar, åtföljda af betyg — äfven läkarebetyg — insändas till styrelsens ordförande före den 25 nästkommande april.

Vid Hjo Samskola (femklassig) blir till hösten ännu en lärarinneplats ledig. Undervisningsskyldighet hufvudsakligen i matematik och naturkunnet med kursen motsvarande dem vid statens realläroverk. Lönen t. v. 1000 kr. Ansökningshandlingar böra före den 20 april sändas till **Styrelsen.**

Bildad husförest. sökes till bättre ungarlshem, ensam person. Svar, med fotografi, adresseras »24-30 år», p. r. Engelholm, senast 25 april.

Vid »Ebba Lundbergs högre läroverk för flickor» i Helsingborg finnes 3:ne lärarinneplatser lediga att tillträda nästa hösttermin. Den ena med undervisningsskyldighet i matematik, naturkunnet, franska och engelska språken; den andra med undervisningsskyldighet i modersmålet, historia, och franska språket; den tredje med undervisningsskyldighet i kristendom, modersmålet, historia och geografi. Ombyte af läroämnen kan erhållas. Lön 1,150 kr. Ansökningar insändas före den 20 april till föreståndarinna.

För bildade hushållsbiträden och barnfröknar finnes verkligt goda platser att söka. Nya Inackorderingsbyrån, Brunkebergsgatan 3 B, Sthlm. Etab. 1887.

PLATSSÖKANDE

EN ung, kvinnlig gymnast, som genomgått dr Arvedsons 2-åriga kurs i frisk- och sjukgymnastik, önskar öfver sommaren plats i fam. helst på landet. Svar till »Hurtig», Iduns exp.

Gladlynt flicka med god uppfo. kun. i matlagning, bak., söm., handarb. söker plats i familj. Små pret. Goda referenser. Svar »Familjemedlem 1903», Nordiska Annonnsbyrån, Göteborg.

Skanska, med elementarbildn. o. folkskol. lärarinneex. önskar juni-aug. plats i fam. Kunnig i hemsjöld o. husl. sysslor. Svar till »Frisk, glad familjemedlem», S. Gumælii Annonnsbyrå, Malmö, f. v. b.

Dam (officier d'académie) önskar tillbringa sommarmanäderna på herrgård mot att undervisa uti samt tala franska, eventuellt italienska språket. Und. å Fredrika Bremer-förbundets byrå, Stockholm.

Bildad flicka, önskar plats i större hem som hjälp åt husmodern. Den sökande är kunnig i alla husl. görom. och sömn samt genomg. en kurs i finare matl. i Stockholm. Goda rek. Moderata löneanspr. Svar till »S. S.», Iduns exp., Stockholm.

Bildad, enkel flicka, villig att se till, vårda barn, önskar plats, kunnig i söm., glad, hurtig. Svar »Barnkär» under adress S. Gumælii Annonnsbyrå, Sthlm.

Fullt hushållskun., bildad, pliktrogen flicka söker plats. Ordningssvan, sparsam. Svar »Ej rädd för arbete» under adress S. Gumælii Annonnsbyrå, Sthlm.

Plats som elev i hembageri eller mindre konditori önskas af ung bildad flicka så fort som möjligt. Ar förut litet kunnig i bakning. Svar till »Huslig», Smedby p. r.

Plats i hushåll, häst i troende familj, önskar ung bildad flicka så fort som möjligt. Svar till »Genast», Smedby p. r.

UNG flicka af god familj, hvilken genomgått Handelsskola och en tid praktiserat å kontor, önskar plats som bokföreskras eller ock som skrifbiträde på kronofogde- eller annat kontor. Svar »25 år» till Iduns exp.

Mot fritt vivre önskar bildad, anspröktlös flicka plats i familj för att hjälpa till med inomhus förekommande göromål. Svar inom 8 dagar till »E. 18 år», Helsingborg p. r.

EN ung, praktisk flicka, kunnig i enkel matl., sömnd, handarb. m. önskar plats i god fam. Svar till »H. R.», Upsala p. r.

Exam. kvinnlig gymnast önskar nu eller till sommaren plats i familj. Svar till »A. B.», Iduns exp.

EN seminarist bildad flicka önskar plats i familj för att undervisa i vanliga skol-ämnen eller såsom sällskap åt ett fruntimmer. Ar äfven villig deltaga i hushållsgöromål. På lön fastes ej stort afseende. Svar märkt »1903», Sjölevad p. r.

UNG, bildad, sprakkunnig flicka af god familj önskar plats som sällskapsdam eller resällslik. Har förut innehaft sällskapsdamplats utrikes. De bästa betyg och rek. finnas. Svar till »E. K.», Iduns exp.

UNG, bildad flicka, som genomgått sjuksköterskekurs vid Sabbatsbergs sjukhus samt kurs i massage, önskar plats såsom sällskap åt dam eller herre under vistelse vid badort eller under utländsk resa. Svar emotens till »Resa», Iduns exp., Sthlm.

Lärarinna med 6-årig undervisningsvana, varit utrikes, önskar plats är äfven villig åtaga sig skrifgöromål. Sv. till »Lärarinna», Centralpostkont., Sthlm.

Husföreståndarinna. En ung, bildad flicka med jämnt och godt lynne, som genomgått hushållsskola och är hemma i alla husliga göromål, van att sköta ett hem, önskar plats hos aktad ugherre eller änkan. Bästa rek. från föregående plats. Svar till »Norrländska», Iduns exp., f. v. b.

Exam. kv sjukgymnast önskar till sommaren plats hos läkare eller i familj. Svar till »Sjukgymnast», Söderköping p. r.

EN flicka, som genomgått 8 månaders elevkurs på lasarett önskar plats att passa sjuk herre eller dam. Svar till »A. G.», Kristianstad p. r.

UNG, musikalisk flicka önskar plats i hushåll. Villig hjälpa till med skrifgöromål. Svar till »Hildur 19 år», Göteborg p. r.

Demoiselle Suisse, parlant anglais et allemand, actuellement en Finlande, désire de suite place d'institutrice ou de demoiselle de compagnie dans famille de Stockholm ou dans les environs. S'adresser à: M:lle Krieg, Chez Consul Ceder, Vasa (Finland).

UNG flicka önskar plats i god familj, häst å bruk eller i stad, som hjälp och skrifbiträde. Har genomgått 3 m. kurs i Pählmans handelsinstitut, kunnig i hvarjehanda husliga göromål. Lön enl. öfverenskomelse. Sv. till »E. H. 21 år», Iduns exp.

BILDAD flicka söker plats. Önskar deltaga i matl., bak., sömn, och andra inomhus förf. göromål. Sv. »Villig hjälpredda», Iduns exp.

Som lektris och sällskap åt äldre herre eller dam eller och som hjälp åt husmodern önskar ung, musikalisk flicka af god familj plats. Små pretentioner. Benäget svar till »Signe», Tranås p. r.

EN medelålders dam, som rest mycket och talar flera främmande språk, önskar blifva ressällskap åt någon äldre dam eller åt unga flickor, som ämna sig till utlandet. Eller önskar samma dam anställning som uppfostrarinna och lärarinna för föräldralösa eller moderlösa barn. De bästa referenser kunna lämnas. Sv. till »S. O. L.», Helsingborg p. r.

EN ung flicka önskar komma i godt, aktadt hem som sällskap och hjälp. Har med goda betyg genomgått Handarbets Värners konstomsundsskola. Svar till »20-åring», Ankarsum.

Husmoder. Bildad, medelålders dam, med vana att sköta och förestå hem, söker plats. Sparsam och praktisk. Kärleksfull tillsyn och ledning af barn. Utm. ref. Svar till »Ordningssinne», Iduns exp.

Konfirmander. Tillfälle till konfirmandationsundervisning under sommarmån. Lämnas i Korsberga, nära Hjo, skogrik och naturskönt belägna prästgård af pastor J. F. Hjertén, adr. Korsberga (Skaraborgs län).

5 GAMLA DAMER, systrar och kusiner, önska tillsammans komfortabel och god sommarinackordering i sundt och vackert belägen landegendom. Svar med prisuppgift torde benäget tilländas fru A. Silfverparre, Narvavägen 4, Sthlm.

Dalarne. Marielund, härligt beläget vid Dalälven, nära Leksand. Inackordering fr. 60 kr. pr mån. Adr. fröken N. Ulander, Gagnef.

EN fam. om 4 pers. önskar inackord. till sommaren i vacker trakt i mell. Sverige eller Dalarne. Snart, svar med uppgift å pris m. m. till »Fru Ö.», Karlstad.

ETT medelåld. fruntim. önskar inackord. i bildad familj i stad eller på landet mot en afgift af 35 à 40 kr. Svar till »Z.», Iduns exp.

Flicka från godt hem önskar komma på en större herregård för att lära matlagning samt allt. Hvad till ett större och finare hus hörer. Ar redan kunnig i enkel matlagning. Svar med uppgift om kurs-tid och pris ett för allt till »Mia L.», Stockholm 5. p. r.

INACK. i naturskönt skogstrakt nära Göteborg önskas af 2 unga flickor und. maj mån. Sv. t. »Hälsa», Postk. Järntorg., Göteborg.

NU genast eller längre fram i vår kunna 1 à 2 nervösa och klena fruntimmer blifva inackorderade i ett enkelt, stilla hem i södra Dalarne. Flerårig vana vid sjuka. Svar märkt »Södra Dalarne» under adr. S. Gumælii Annonnsbyrå, Sthlm f. v. b.

ENKEL, snäll flicka, som vill lära och deltaga i hushåll kan erh. inackord i godt hem på landet. Pris pr mån. 35 kr 6 mån., därefter 6 mån. fritt vivre. Vidare genom svar till »A. H.», Nora p. r.

Konfirmandationsläsning. Från början af juni månad under en tid af omkring sex veckor emottagas tvänne flickor i inackordering på landet för att tillsammans med några andra åtnjuta konfirmandationsundervisning af teol. doktor S. A. Fries. Adr Prästgatan 18, Sthlm.

Till föräldrar. Tvänne konfirmander undervisas i år i landlig prästgård. Angenämt hjärtligt familjeliv. Musikaliskt hem. Hafsbad. Skog. Framstående rek. Svar till »15 juni-15 aug.» under adr. S. Gumælii Annonnsbyrå, Stockholm.

TV systrar, önska inackord. (dela rum) 1 mån. å 6 veckor under sommaren i bildad familj å större landegendom vid skog och sjö i Hålling trakt. Svar med lägsta pris pr mån. till »Göteborgskor», Annonnsbyrå, Östra Larmgat. 1, Göteborg.

För att lära inackord. i bildad, musikalisk familj, häst i Skåne. Svar till »S.», Falkenberg p. r.

Jämtland, Hålland. Pensionat Hedman öppnas åter första juni. Vackert beläget fem minuters väg från Hållands post- och anhaltstation. Ligger 1,550 fot öfver hafvet. Skön och stärdande luft! Helinackordering, rum och mat för tre kronor dagen. Lungsiktiga mottagas ej, läkareintyg fordras. Vidare upplysningar lämnar Karin Hedman, Hålland. Obs. rikstelefon finnes.

Konfirmandationsundervisning för en flicka önskas i sommar samt helinackordering för familjen antingen i prästgård eller i dess närhet. 2 à 3 rum erfordras. Läget häst i södra Sverige i skogrik trakt invid sjö. Svar till kommandörkapten Lannerstierna, Karlskrona.

Till Konfirmandationsundervisning mottagas några flickor i ung prästfamilj fr 27 juni-2 aug. Härligt och friskt läge vid skog och sjö. Svar till »Konfirmation», Askersund, poste restante.